

HEM D'ANAR A L'ÍNDIA

(RECORDS D'UN VIATGE
FREAK)

PER
JOAN VINUESA BALIU

HEM D'ANAR A L'ÍNDIA (Records d'un viatge freak)

Una febre venia de l'antigor, s'arrelava en la recerca de Xauxa i en la llegenda de la terra sense dolor; venia de la ruta de la seda i de l'enyorança d'occident per la mare de tots els ous.

Estava demostrat per dues guerres mundials, pel llançament de les bombes atòmiques, pels camps d'extermini i pel cretinisme de la burgesia.

Molts joves que sabien de la carrera de rates que significava posar-se a la cua del món, van abraçar el manierisme messiànic, í en el fons nihilista, de la contracultura.

El maig del seixanta-vuit a Franca, l'esclat de les flors a Califòrnia, la lluita social de les avantguardes antifeixistes a les ciutats d'occident, el "cul de sac" de la cultura oficial, la connivència dels estaments per dissimular l'ansia en que vivíem, va dur-nos a la recerca de l'arxiu més profund de totes les terres: L'Índia.

1977, Barcelona

Vivíem en un pis de l'eixample que, fins la nostre arribada, havia estat el domicili d'un jutge. Ho dic per evidenciar el nivell de "despiste" que duia "l'ancien régime" durant els anys setanta i que a Barcelona i la resta de l'estat ha sigut tèbiament viscut i conegut com la "transició". Transició que hagués hagut de ser revolució però, els nostres líders estaven cansats i les ganes que tenien de participar eren més que la responsabilitat de la que hagueren hagut de ser conscients. Era un pis immens i contínuament visitat; servia de seu per a una inconcreta societat "freak" de la que nosaltres, orgullosos, ens hi sentíem dignes representants.

Venien els de Menorca, els de les Alpujarras, els de Goa, els d'Eivissa i els dels santuaris hippiosos estiguessin on estiguessin. Vivíem junts i projectàvem junts. L'any anterior al viatge que em dispo a explicar, amb un cotxe d'una marca barata i desconeguda mà, havíem tingut el valor, passant les columnes d'hèrcules, d'anar per tot el nord d'Àfrica fins l'Egipte. Ho explico: abans recordar que aquest no és el viatge que estic explicant però faig un retall perquè es compregui l'esperit i com va començar. Vam baixar el Nil fins a Luxor. I quan no vam poder més, un a un, una mica bastant de qualsevol manera, vàrem tornar a Barcelona. És a dir, teníem pràctica amb les aventures i en estirar-les més enllà del tu mateix. Aquest primer viatge es va fer a l'any setanta-sis i malgrat les dificultats, que van ser moltes, havíem triomfat. Calia seguir.

Preníem drogues però no exageradament. Ho dic així perquè passat el temps he anat tractant amb companys que m'han explicat les seves experiències en aquesta pràctica i me n'adono de que per més "porrets" que féssim, si es compara amb aquella afecció inaturable que ha aixecat tanta controvèrsia, érem, tot i la dissidència radical en la que ens movíem, una mena de moderats d'extrema esquerra que de l'únic que se'ns podia acusar era de veure-hi massa clar.

Hi havien nivells i esglaons en el si d'aquell món en el que creiem viure. Érem quasi "hippies" encara que aquest nom estava proscrit del nostre lèxic definitori. Érem "freaks" perquè érem rars i monstruosos en el mirall dels "zòmies" que ens observaven. Érem àcrates perquè no obeíem, menyspreàvem el treball però treballàvem, detestàvem les relacions de compromís però ens disgustàvem quan un o altre desafiava la parella. No volíem res del que coneixíem i estàvem plens de contradiccions.

Una nova cultura no la pot inventar una sola generació per més enrabiada que estigui. Nosaltres érem els primers que massivament desafiàvem les normes. Veníem del romanticisme i l'agnosi mistèrica, érem la reencarnació cultural, i qui sap si espiritual dels càtars cremats per l'església opressora, però no sabíem res encara de tot això, tan sols ens passava i allò érem nosaltres.

Per assolir aquest nivell d'experiències calien combustibles potents. La revolució, els mites, les drogues i els grans viatges ens els van proporcionar. L'Índia era una d'aquestes etapes. Allà la gent vivia i moria d'una altra manera.

L'inici

Cinquanta mil pessetes, a l'any setanta-set, no pagaven una volta al món però van ser capaces de dur-me fins el Nepal i fins a Goa en un viatge que, en el meu cas, es va allargassar quatre mesos.

Ens van venir a acomiadar a l'estació de Franca de Barcelona molts companys que veien en nosaltres una avançada del que ells intentarien més tard. Alguns ja hi havien anat.

Quan es tornava d'allà, durant mesos i àdhuc anys, s'arrossegava un deix d'anacoreta que suposadament pagava la pena d'haver fet tan gran proesa.

El nostre grup era de quatre, dos homes i dues dones entre els vint-i-tres i els vint-i-set anys; tots quatre, des de feia temps, havíem abandonat sincerament, per dins si més no, l'antiga religió, la família autoritària i el consentiment social per l'explotació humana. No creiem en res però teníem alguns paradigmes que semblaven vàlids: l'admiració per alguns revolucionaris històrics, moltes cançons de la música rebel, els noms dels seus inspirats trobadors i els de les seves bandes, així com artistes i escriptors que s'havien atrevit en el camí dels propis experiments. Profetes de l'àcid i algunes inevitables llegendes, era el bagatge que ens emportàvem en aquell octubre del setanta-set junt amb un bitllet combinat fins a Istanbul. Ens havíem conjurat i no volíem parar fins que no entréssim en el cor de les tenebres d'una Índia que ja feia temps que dúiem a dins.

El primer remarcable va ser el pas per les antigues repúbliques socialistes de Iugoslàvia i Bulgària.

L'Orient Exprés

Avançàvem feliços, havíem trobat una bona acollida a Torino, Milà i Venècia i quan vam passar la frontera cap a l'actual Croàcia ens vam donar per assabentats de que el viatge canviava de contingut.

Els passatgers tenien por, ens avisaven de quelcom indefinit però clarament relacionat amb la duana. Nosaltres veníem de la no-república Ibérica, altrament anomenada Espanya, i en aquesta federació, de moment impossible, la professió de vigilant, no ha fet des de fa molt cap brot de tolerància. Però estava clar que ens les teníem amb un nou tipus de terror. Jo diria que era menys ignorant però més rabiós. Nosaltres, als seus ulls, ciutadans de països burgesos, encara que dissidents cadascú a la seva manera, no podíem esperar cap simpatia dels guàrdies amb la fals i el martell a les gorres.

Agressivament ens exigien els papers i... en el cas del búlgars, només per travessar el seu territori i sense poder baixar del tren, ens cobraven una taxa de vint dòlars; per nosaltres, indigents del quilòmetre zero, era una fortuna equivalent a una setmana o més en els països tropicals que més tard trobaríem, però sinó, a Belgrad ens amenaçaven, és a dir, enrera i s'ha acabat l'orient exprés. I no vam tenir més remei. El meu antic marxisme-leninisme va tornar a rebre un fort cop.

No vam parar fins a Istanbul, menys una estona llarga a Sofia, en la qual vam desafiar la normativa atrevint-nos a passejar per un tros de ciutat. Ho vam fer només la Fina i jo, mentre el tren dormia a l'estació, esperant no se sap que... La resta de Bulgària, per a nosaltres, van ser pobles que passaven per la finestra en la nit inacabable. Propaganda del règim i ciutadans espantats, això és el que van ser aquelles repúbliques, fredes, antipàtiques i segons ells "socialistes".

A la Fina, a la Montse, al Fernando i a mi, ens va semblar que retrobàvem el viatge quan vam entrar a Turquia, a la part europea. Però aquests encara eren més perillosos. Viatjar com ho fèiem era el joc de l'oca.

TURQUIA

El revisor en veu alta anava avisant el nom dels pobles. Arribàvem de dia i veiem els minarets sobresortint de les ciutats. La gran Constantinoble brillava en el Meditarà interior del Bòsfor i la mar negra ens esperava. Teníem pressa. No havíem anat fins allà per veure Efes o la Capadòcia. La misteriosa Índia ens atreia com les sirenes a Ulisses. No vam anar al museu Topkapi. Com deia la frase del temps aquell que tot ho explicava, passàvem de tot. La primera nit a Istanbul ens hagués pogut costar, no ho sé, segur que la llibertat i molts diners però qui sap si quelcom més greu encara.

Havíem triat l'hotel més barat, prop de la "blue moske" i del conegut cafè on hi parava el màgic bus i que es deia "pudding shop". Allà hi vaig penjar en el taulell d'avisos, un rètol en castellà prevenint als viatgers del que els podria passar. Perquè la nit abans, per a nosaltres la primera, sense ni trucar, cinc policies sense uniforme, cosa encara més terrible, van entrar a la nostre cambra a on tendrament i tots junts ens dedicàvem a escriure el diari de viatge. Si arriben a trobar una sola burilla de marihuana... Ens van mirar els braços, les motxilles, els cendrers, els ulls...

Així era la ruta de l'Índia. Tots els que hi passàvem érem uns descontents, per tant, sota la mirada neuròtica de la policia d'on fos, un cas perfecte de sospitosos. Ningú respectava aquest tipus de pelegrinatge. Si haguéssim anat a Roma...

Estàvem cansats de tren. Algú ens va parlar d'una suau travessia cabotejant els ports de la mar negra i ens va semblar una bona manera d'avançar sense neguit. El vaixell deuria salpar un cop a la setmana i després de l'assalt de la "pasma" deuríem tenir unes fortes ganes de "pirar". I vam agafar aquell vaixell. Es deia Akdeniz que vol dir Mediterrani i era germanet del Karadeniz, que vol dir mar negra i aquest navegava pel Mediterrani. O sigui que estaven invertits.

Altres cop una mica del viatge anterior

Amb el Karadeniz, l'any anterior, havíem tornat d'Egipte des d'Alexandria, amb el cotxe, indòcilment, lligat a coberta, en Lluís i jo. Els altres dos companys d'aquell viatge i que insisteixo, no és aquest que explico eren en Jordi i l'Ester, ja ho havien fet en avió i per separat, aprofitant una mica la seducció que fa

una dona a l'Orient i també perquè un home de càrrec dins l'ambaixada, posant-hi molt de la seva part, ens va ajudar.

Gràcies des d'aquest túnel del temps al Sr. Fronista que en aquell llunyà 1976 va gestionar amb força humanitat, la tornada d'en Lluís, d'en Jordi i la meva juntament amb aquell problemàtic mil mans en forma de marca quatre-rodes, addicta a fer juntes de culata però que el vam fer caminar fins els confins dels nostres somnis. I així, lligadet com un king-kong va tornar junt amb nosaltres l'Emili. Aquest era el nom que li havíem posat en aquella maquineta de "domingàires", condemnada a treballs forçats per la voluntat d'aquells nosaltres quatre també, que érem i a fer-lo caminar des de Barcelona fins el desert aràbic a la recerca del Grial de la Tebaida.

I vam tornar-ho tot, les nostres vides, el motor, el vehicle i l'aventura sorrenca del nostre coratge. En Lluís i jo, a dalt del Karadeniz; un d'aquells dos vaixells bessons que ja no existeixen, encara que uns altres portin aquells noms.

O sigui que, en aquell paroxisme nòmada que ens va posseir, fent-nos pensar que viatjar era comprendre, vaig agafar dos vaixells turcs; l'un per tornar d'Egipte i l'altre per anar fins el fons superficial de la mar negra. Camí de l'Índia. I en l'any mil nou cents setanta-set, ahir pel meu record i trenta anys enrera per les cròniques, en aquell viatge de "ginkama" i misteri, després del cansament dels trens europeus i d'aquell greu ensurt a càrrec de la policia secreta, vam embarcar a dalt de l'Akdeniz. I d'aquesta manera vam fer una pausa.

La mar negra, la ruta d'Àsia. Abans, de la seda.

La mar negra, plena de meduses, ens parlava dels argonautes i la nau, fent escales a las ciutats de la riba, va finalment abocar-nos a Trabzon, l'antiga Trebisonda de les llegendes cavalleresques.

I allà ens vam quedar aturats. Aturats volia dir que havíem de tornar de la manera que fos fins a la ruta general que seguien els pelegrins quasi com una processo i no podíem. El viatge per mar ens havia permès un gran descans però també ens apartava del camí. Malgrat l'amplada d'Àsia la ruta passava per una sola línia. Sempre, des del temps del no se sap, aquesta ruta ha tingut la marca de les caravanes. Te branques, però el nervi central la caracteritza. Ens calia arribar fins a Erzurum i allà agafar el que fes falta per passar la frontera iraniana fins a Tàbriz i Teheran,

Vam resoldre l'encallada fent autostop. No hi havien transporta públics i els quatre vam ser carregats a la caixa d'un camió que ens va treure d'aquell embut, costant-nos després l'inimaginable escapar d'aquell home que no parava de beure te i que semblava destinat a resoldre'ns l'existència quan nosaltres, el que volíem només era continuar. Resumint, que vam quedar força malament en aquell fer-nos fonedissos sense avisar però és que ja no podíem més. Xoc cultural o ves a saber el què, potser però vam escapar-nos d'una i bona i com sempre, sense saber-ho.

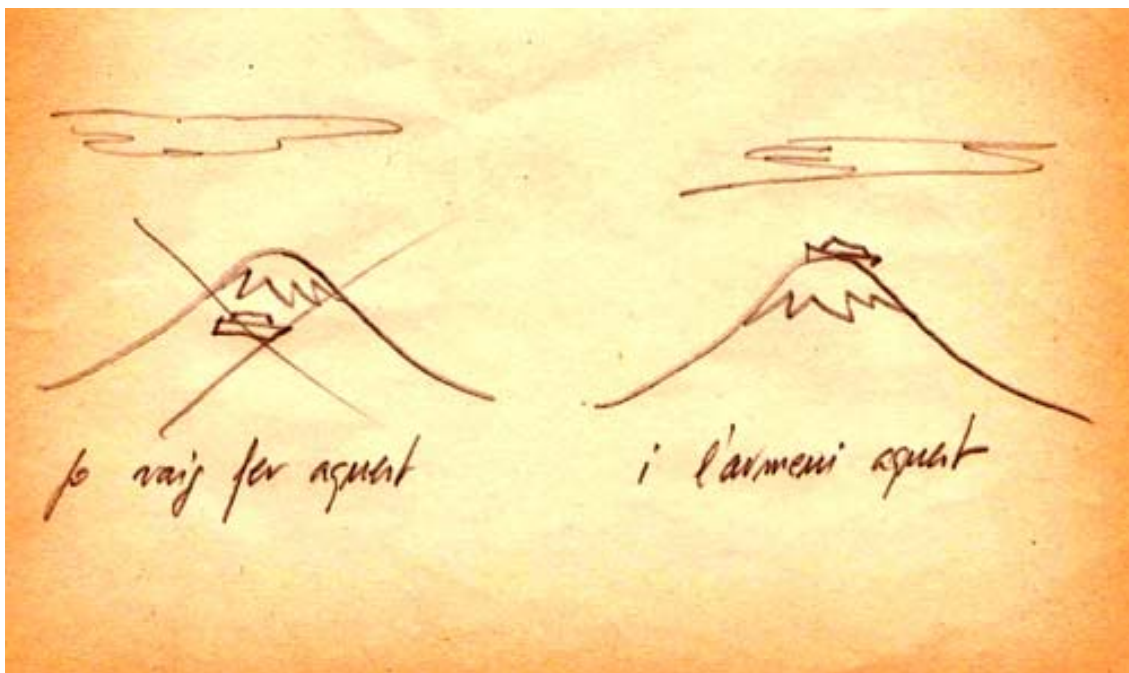
En aquella travessa per les carreteres de les muntanyes d'Anatòlia van començar els rigors climàtics. No sé si dúiem alguna peça realment d'abric. La idea d'una Índia farcida de micos ens havia fet oblidar el mapa per on havíem de passar. Erzurum està dalt d'un altiplà i turons pelats l'envolten.

Se la veia llavors una ciutat entre inventada i necessària per alguna raó que nosaltres no podíem entendre. Vint anys després va ser destruïda per un terratrèmol i l'altre dia, en una peli turca vaig veure els seus carrers i vaig flipar tot recordant-los, però, llavors, entre la neu ennegrida dels carrers foscos de la nit, arrossegàvem els peus glaçats per finalment acabar dormint a l'andana d'una estació. A l'endemà vam decidir invertir en botes d'aigua. Potser ens aniran be pels monsons vam pensar. I les vam carregar prudentment fins la fi del viatge i mai més les van fer servir. A Anjuna, en el "free market" de la Goa més hippy, jo personalment me les vaig vendre. Ningú es refredava. En els primers temps d'un viatge s'està encara amb l'energia que s'ha guardat.

I per allà anàvem, per la Turquia profunda fent veure que teníem algun objectiu en la vida, secret, intransferible i misteriós com en veritat té tothom.

Camí del pas fronterer, encara dins Turquia, vam arribar a territori armeni, un país sense estat, pobríssim i desert. Els turcs els van intentar exterminar durant la primera guerra mundial, un milió d'armenis van desaparèixer. L'estat turc encara ho nega.

Barraques eren les cases, barraques de fang. El poble en el que vam parar, dins d'una gran planura, tenia una sola gran muntanya, immensa, que tot ho domina. És la muntanya més muntanya que hagi vist mai, una mena de "Fuji" més gran i alt encara. Majestuosa, nevada, prohibida. Jo vaig fer aquest dibuix i li vaig ensenyar a un armeni i el va corregir.

Aquesta muntanya es diu Ararat.

Estàvem en una terra mítica i per nosaltres, fins llavors, el viatge era fantàstic. Els turistes normals, si n'haguéssim trobat, no s'ho podrien ni imaginar; al veure'ns de segur hom hagués pensat que érem una colla de vagabunds desafortunats. Després ja ho vam ser.

IRAN

En aquell romiatge de les ànimes, camí del més enllà de les fronteres, hi havia una terra difícil de travessar, un gran país ple de gent en efervescència, que mentre s'hi passava s'anava de pressa, Iran. La llegenda negra va resultar més certa encara. A davant nostra, quan passàvem la duana, un dels viatgers va ser descobert amb alguna cosa que no havia de portar. Pels cabells aquells policies el van arrossegar pels passadissos. Segur que allà el seu viatge es va acabar.

La foto oficial era el "Sha" presidint com un ballarí còsmic la bola del món. Era el "capo" d'un reialme que feien remuntar fins els temps de Ciro i els aqueménides i que, mira per on, s'acabaria dos anys més tard i el suplantaria un règim del que m'estalvio els comentaris. El "Sha" i els seus eren proamericans, com l'Aràbia saudita en l'actualitat o el Vietnam del sud fa una pila d'anys, això en un poble d'arrels tradicionalistes feia que amb nosaltres tinguessin un marcat rebuig, associant-nos amb l'odi que sentien per occident. Vaja! que es notava una mala llet que ens ho posava tot bastant desagradable i, malgrat sigui una cultura coneguda teòricament per la seva hospitalitat, només teníem ganes de córrer per arribar a l'Afganistan.

Recordo l'hotel Amir Kabir de Teheran ple de pelegrins peluts que intercanviaven entusiasme barrejat amb informació no sempre certa. Era gran i tan curull de xiruquers de la transcendència que ens va tocar dormir en un estret corredor. De Teheran guardo una imatge de ciutat caòtica en la que els cotxes circulaven molt a la seva i els senyals de trànsit semblaven en va. De fet, tot recordant quan vam entrar en aquell país, després de l'espectacle del freak maltractat, vam poder veure a les carreteres desèrtiques que els cotxes més malmesos pels accidents, aquells en que es veia clarament que com a mínim els ocupants s'havien matat, els havien posat a sobre d'uns pedestals de ciment avisant que s'estava entrant en un lloc que si passava allò mireu que fem. De totes maneres. ara no fa massa, això mateix ho he vist en una ciutat ibèrica; no ho havia tornat a veure des del temps aquell i potser si que funciona, doncs malgrat la bestiesa que sembla ensenyar un desastre, més desastre i més bèsties són segons quins conductors.

I ja que parlem de la mort, us diré que costosament vam obligar al conductor del nostre bus, que ja venia sense parar des de Turquia i ens duia cap a Herat tot traient-nos del país dels perses, a parar i a dormir, perquè l'home, a falta de llit s'ho feia damunt el volant del vehicle i vam a estar a punt d'encastar-nos contra un camió, perquè aquestes dormidetes efímeres que es permetia tenien el problema de que les feia en plena marxa. Perquè despertés tots els del passatge que se'n van donar compta es van posar a cridar espontàniament. Després va dormir un parell d'hores i ens va dur fins a Mashad.

MASHAD

A Teheran ens havíem decidit per la ruta del nord, volíem conèixer el primitivisme i les estepes. La societat afgani, societat mascle a més no poder. El vestit tradicional de les dones les oculta absolutament i només se'ls hi poden veure alguna vegada les mans.

A Barcelona havíem vist "l'home que hagués pogut regnar" una peli basada en un conte d'en Kipling i ens havia inspirat molt. Aquells regnes desconeguts havien estavellat els esforços bèl·lics dels exercits britànics i això els havia deixat amb la seva pròpia salsa fins la invasió dels russos i nosaltres hi estàvem just abans. Era l'any setanta-set.

Però abans de la desolació estepària ens esperava Mashad. Allà hi ha la tomba d'Alí, imant santificat pels xiïtes, mort fa molts segles, en el que avui en diríem estranyes circumstàncies, Mashad és una de les ciutats santes de l'islam.

Estava tot nevat i rius de gent entraven per les diverses portes de la ciutadella prohibida als occidentals. Cúpules de turquesa i or, altíssims minarets... la multitud s'aglomerava per tocar les llindes de les portes sagrades i els guardians seleccionaven els que podien i els que no podien entrar. Jo no podia.

Anava sol i em va ser dit: "*only muslims, not english*". però jo ho vaig fer. Me la vaig jugar i em va sortir bé.

I vaig veure el que se m'havia negat. Resulta que era un delictes el que vaig fer però tampoc a la sortida em va passar res. Una antiga i arrelada costum de transgredir ens feia pràctics en el desafiament dels absurds. En aquests viatges es freqüenta la sort i en qualsevol moment pot passar el que hom sempre tem..

Una nit, encara a Mashad, la Montse i jo, vam anar a comprar turqueses. No sé perquè coi, volíem comprar turqueses, cert que eren barates però la veritat és que no sé si les pensàvem revendre o enviar-les a Barcelona per així rebre les peles del tripijoc... Però aquell tipus de viatgers que ens va tocar ser, sempre estaven pensant-ne alguna per fer negocis genials que resolguessin, a poder ser, la vida o, com a mínim, paguessin el viatge. Poques vegades s'aconseguia massa res però jo crec que era l'esperit de les caravanes que ens posseïa. O sigui que, dos de nosaltres, la Montse i jo, vam anar a comprar turqueses al basar de Mashad, de nit, quan tot estava tancat. Teníem una cita. Havíem quedat.

L'home que ens havia atès, després d'obrir-nos enigmàticament se'ns va endur fins a l'altell de la tenda. Poc després, ja amb les safates plenes de turqueses al nostre davant va i truquen a la porta. El comerciant ens diu un moment i baixa a obrir. Escrivint això, em ve la sospita de que tot estava preparat.

La Montse, aprofitant l'absència del botiguer va i fot la grapa, despietadament, sense ni mirar-me, a dins la capsa que, obscenament, el persa havia deixat allà, davant nostre, com si res. La Montse, es va amagar no sé a on un grapat de petites turqueses i ens vam quedar esperant el veredictes de la nostre fortuna mentre sentíem que a sota parlàvem i com és fàcil de suposar, no podíem entendre res.

A mi allò no m'agradava, cadascú és valent pel que sap ser-ho. Jo venia de l'esperit del seixanta-vuit, l'escoltisme, les comunes m'havien ensenyat alguna "pilleria" que altre però no estava acostumat. Allò em va impressionar. Estàvem en una terra tan diferent i hostil que ens hagués pogut costar jo que sé. En fi, quan no se la jugava un se la jugava l'altre, i cada dia era un no se sap.

Doncs no ens va passar res. I per més, a l'hora de marxar, no sé com va anar que van veure que jo duia una navalla. Eren tres, els dos que havien vingut i el de la botiga. Jo no sóc un navaller ni massa res que s'hi assembli però anant de viatge em semblava lògic i tots ho fèiem això de portar un ganivet. I bé, la feina que vaig tenir per explicar que no els volíem matar com ells pretenien.

Exageraven, estava clar, però ho dissimulaven molt bé. Potser la meva navalla va ocultar el delicte real de la meva amiga, no es pot saber. I ells “vinga que vinga”; que si ens voli-ho matar que si no sé què... i aquella amb les turqueses robades. Resumint, mal rotllo però també la gràcia ens acompanyava. Érem uns temeraris amb bona estrella (de moment) i segons com una mica dolents. No sé si nosaltres més o els joves de totes les edats del temps igual. Ves per a on però, encara ho puc explicar.

Quan vam anar a les taquilles per passar la frontera de l'Afganistan i arribar fins a Herat, una de les quaranta ciutats que Alexandre amb en les seves conquestes havia batejat amb el seu nom, també, un embolic fora mida. Resulta que els iranians, com a mínim en aquell tros de món i en aquell moment, tractaven als afganesos com a gossos. Increïble, jo ho he vist. Els hi fotien cops de vara perquè no feien bé la cua per comprar els bitllets i això que eren els clients!

Els afganesos es distingien clarament dels iranians perquè aquests vestien quasi com els europeus i els altres semblaven extrets de les mil i una nits. Es veu que vestir amb americana genera privilegis. Doncs això, que els hi fotien xarop d'estopa i d'altres vexacions variades, a ple dia, en el bell mig de l'estació d'autobusos. I nosaltres allà, esmaperduts de veure tan gran espectacle i maltractament, en un racó, fent mutis, que no se n'escapes alguna. Però la Montse, es veu que estava travessant una temporada brava i no se n'estava de res. S'avançà fins a un dels maltractadors de la vara i va i li escup a la cara. Astorats, ja esperàvem que l'emprenguessin amb nosaltres per tan agressiva defensa dels oprimits i no, aquell homenot, tan prepotent amb els primitivistes, davant de la improvisada líder dels paries es va eixugar la saliva de la cara, va esbossar una mena de somriure i va callar. Altre cop, ja amb els bitllets a la ma, vam sentir que renaixíem. A la Montse no hi havia manera d'aturar-la.

AFGANISTAN

Afganistan era el paradís pels fumetes, pels viatgers, pels fugitius d'occident i pels amants de l'edat mitjana, és a dir, nosaltres. Herat era la primera etapa.

Als nostres ulls es tractava d'una ciutat antiga, amb rastres arqueològics i encara que fundada per Alexandre les pedres que quedaven de l'antiguitat eren del temps de Gengis Khan. I havia també una mesquita gegantesca i blava construïda a dalt d'una planura i rodejada de cases del color de la terra, és a dir, la ciutat.

A la frontera ens havien passat coses molt diferents a les del país anterior. Iran-Pèrsia quedava enrera. Els soldats afganesos anaven deixats i bruts. La fotografia del president d'aquella república, feia pocs anys que havien derrocat a l'últim rei, el presentava amb ulleres de sol i estirat en una gandula; a sota, la frase del segle: "prendre una decisió és el primer pas vers l'èxit". Un personatge ben arreglat, un arquitecte, això ens va dir ell que era, ens va preguntar si Espanya és aquell país que està a sota de França...certament, estàvem lluny.

Les estepes afganis ens presentaven l'Àsia central. Feia fred, Això no s'acabaria fins que no descendíssim el Kiber pas, la frontera natural entre els altiplans i els tròpics, el congost per on tots els invasors havien entrat a l'Índia.

El clima allà és rigorós, sol tòrrid i escandalós i la freda nit de les alçades.

Els hotelets de l'Afganistan estaven preparats per un turisme displicent, i turisme en el setanta-set, en aquelles coordenades, quasi només volia dir hippies, en part els únics que s'atrevien amb els seus viatges fora de banda a endinsar-se fins a contrades tan rares i perilloses. I volia dir "txaras" també, el "haixix" negre...i boníssim. però, sobretot volia dir relax! Tots els que arribàvem fins allà ens creiem ben cregut que ens el mereixíem. Ens ho mereixíem tant que, jo mateix, després d'haver estat fent el "fumeta" reprimat, aprofitant-me de l'habilitat dels meus companys en el malabarisme digital de la construcció dels "canutos", nom celebèrrim pel que hom reconeixia les trompetetes inspirables i drogades, no pas per la meva mandra, ans per les meves resistències a tanta cultureta del fumar, deia doncs, que, a Herat i quasi estic per instituir-ho com a festivitat personal, malgrat ja no fumi cap tipus de fum des de fa anys, a Herat doncs, vaig rebre el coneixement d'embolicar i llepar fins convertir en quelcom fumable el meu primer "joint", tot brindant, quasi en el més profund del viatge, que estàvem contents, érem feliços i ho sabíem.

La Montse, embriagada de tanta novetat va "flipar" amb el "manager" del primer hotel que havíem anat a parar; al cap d'una estona va tornar, irada, per alguna proposta que li deuria semblar excessiva. Érem ingenus, no sabíem el que ens esperava, ni en la vida ni en el viatge que és com una vida en petit.

Curiosament la ruta d'Àsia, amb tot el gran que és la immensa Euràsia, encara que a Pèrsia es dividia i els uns anaven al Baluxistan i d'altres al nord, a l'Afganistan, es tornava a concentrar en un sol camí, com ja en d'altres línies he explicat. Com una via de sant Jaume amb trobadors heretges, hom s'anava retrobant a Katmandú, a Goa, Rishikesh o Manali, a Benares, a Pokara...per fora semblava que tots féssim el mateix viatge i per dins, unes diferències que no vegis.

KABUL

A Kabul la concentració de viatgers començava a ser important. Semblava que alguns destacaments d'estrafolaris de l'acràcia més apolítica, es prepararessin per assaltar alguna cosa.

L'hotel on ens allotjarem no podia estar més a prop del tipus de cultura, de secta quasi diria, que en aquells anys, els joves, amb la vehemència característica dels romàntics, havien abraçat. Aquesta cultura contraculturosa estava feta a base de les tradicions amb les que s'anava topant; és tractava de refregir una mica d'aquí i una mica de tot arreu i, sobretot, sense els tabús dels llocs d'on les coses havien sigut extretes. Segons on es trobessin aquells nois allò feien, cosa que, segons diuen, indica un cert nivell filosòfic; per exemple, si ens haguéssim trobat al Nepal, el gros de la iconografia que feríem servir procediria del Shivaisme i el Budisme, en canvi, si ens trobéssim en el Cuzco (Perú) com així va ser l'any següent per a mi, les tradicions que allà es

barallaven eren les del panteó quítxua, sempre, és clar, amanit amb copioses dosis de R'n'R i Marihuana. I em sembla bé, ho critico, me n'en ric, però em sembla bé. Davant l'absurd de tot o bé t'entristeixes en un racó celebrant el sol i la lluna o ni això, o t'inventes una pel·lícula el més rara possible que no te la creguis ni tu. Érem uns transgressors vocacionals, jugàvem amb coses que fins llavors s'havien considerat molt serioses, sagrades, intocables i, òbviament, estaven considerades molt perilloses, només amb una autorització especial, es a dir, rituals i coses així, es podia, abans de nosaltres, transitar per les idees devocionals, a partir de la revolució cultural s'hi tenia accés simplement volent-ho. Segurament alguns, al travessar les crisis pròpies del viure van quedar enganxats en el que manipulaven; a vegades, després de dotzenes de relacions lliures, es van casar, a vegades es van refugiar en alguna de les religions que admiraven, a vegades el món dels negocis que havien encetat de manera precària amb els seus petits contrabans els va seduir i a vegades l'art, per a tristesa de les seves butxaques, els va abraçar. I entre aquesta colla estava jo, escapant-me de la terra dels avantpassats, de les idees; escapant-me de mi mateix, de les repressions i les presons de dins i de fora; buscant amb il·lusió una terra on es pogués ser més lliure a base de misteris, enigmes i viatges àcids, Ara una mica de budisme, ara una dansa dels Oglala, quelcom de psicoanàlisi, una mica de paciències i el més important, la base de tot, la gran revolta de la nostre generació que havia de construir un país de màgia i cel social d'immensa durada i una mica més.

En aquells dies a Kabul hi havia toc de queda. Ens impressionava. Ens feia una gràcia inquietant, però no vam notar res. El globus del nostre viatge ens apartava de tot. Jo més neguitós i no tan hippie, en vaig fer algunes que semblava que no toquessin però que m'interessaven. L'alternativa general era menys esforçada, sobretot es fumava, això era el principal. Vaig anar a un petit zoològic que tenia un elefant, un lleó i alguns llops. Fa uns anys vaig sentir que un bombardeig el va destrossar. Vaig anar a un cine, em sembla que era l'únic i em vaig empassar una peli de propaganda soviètica. Aquest cine tampoc hi és ja ara, van ser els talibans els qui el van trencar. Ascendí a un dels turons que envolten la ciutat i també visití el museu. I de les coses aquestes que he dit, només queden els turons.

També vam rebre la visita d'uns de Barcelona, eren amics de la Montse, els deuria conèixer a Menorca. Es van presentar com grans experts en la qüestió asiàtica i la veritat és que van aconseguir la nostre atenció. Contemplats en la distància, els trobo una mica petulants, una mica marquesos de l'underground o, com els hi deia el Fernando del nostre grup, membres de la "high freak society"; un d'ells és deia Martí i l'altre Joan, no ho sé, potser algú els coneix, eren famosos en aquell temps.

Van venir vestits de rics afganesos i ens van advertir d'un munt de coses, la que més recordo és la que a mi em va passar: les cagarrines. Sota aquest qualificatiu, aparentment de poca gravetat, s'amagaven un munt de malalties que podien ser força greus.

A la fi però, ens vam cansar de tantes precaucions i encetarem la naturalitat dels asiàtics de tota la vida. Un mes més tard, dos dels quatre, els dos "tios", vam viure el significat de l'aigua contaminada. Però això va passar al Nepal i encara falta.

A l'Afganistan hi vam estar una quinze dies; de veritat que va ser un encert després de recórrer distàncies tan llargues i passar per països tan complicats. Però no era el que buscàvem. Podíem haver anat a Bamiyan, a veure els grans buides esculpits a la muntanya, realment haguéssim hagut de fer-ho perquè després de viure la seva quietesa durant mil cinc-cents anys, finalment, la ràbia dels homes els va esbandir amb explosius.

Vam agafar un bus. I després de dues jornades arribaren al Kiber pas.

El Kiber pas

El Kiber pas és la frontera natural entre l'Àsia pètria, continental, seca, alta...i el tròpic, l'Hindustan, el regne de la humitat, els colors, els mosquits, els olors i també la fi de la tranquil·litat. Realment els tròpics tenen un nivell de vibració que va saber acabar amb la nostre paciència.

Abans d'arribar a la frontera amb el Paquistán, el bus va haver de parar en els controls de les tribus locals. Aquests eren els veritables senyors de la frontera, canviaven la moneda, venien el "xocolata" i anaven armats i vestits com la història ens ensenya que s'anava.

No les teníem totes però tothom ho va fer i nosaltres també. Vam comprar, vam canviar els nostres dòlars i tots contents, apa!, i cinc minuts després la policia oficial, és a dir, dos països es trobaven en l'absurd d'una línia. Ho havíem vist vuit vegades des de que sortírem de Barcelona, sempre la mateixa comèdia. Però la veritable duana, aquesta vegada, era el congost del Kiber pas, un tobogan que baixa des del rigor fins a les terres "brut nature" del riu Índus.

PAKISTAN

Arribarem a Peshawar, gran ciutat, plena de llegendes vives i antigues. Com sempre extenuats però contents. Cada frontera ens apropava al nostre objectiu. Que ens esperava, ens preguntàvem... i com tornariem? quasi que no hi pensàvem. Buscàvem el que no teníem i cadascú encertaria el més inesperat. Ens feien il·lusió varies coses de Peshawar, la seva triple característica de paquistaní, islàmica i tropical (hi havien temples hinduistes també però semblaven abandonats) i també una vaga curiositat per anar als fumadors d'opi que les guies enrotllades deien que existien però van resultar tancats.

Feia un calor exuberant i els ventiladors de l'hotel, brut, gris i pobre, com es normal, no funcionaven. Pels carrers una novetat; les multituds. Des de Teheran que no ho veiem. Botigues d'armes semipesades però també els mercats típics dels tròpics, veritable cor de les ciutats on els governants sembla que no hi tinguin massa a veure; una corda de presos duta per un nen armat... coses que esbatussaven els nostres ulls!

La reunió que fèiem estava cada vegada més batejada d'aventures. La Fina, la Montse, el Fernando i jo; la Fina, infermera dissident i comunera; la Montse, freak de Menorca de prosàpia barcelonesa; el Fernando, periodista contracultural i aventurer (a l'any següent, amb d'altres companys, viatjaríem també amb ell a la selva de l'Amazònia) i jo, també infermer, revolucionari

reciclat que no retirat, guanyat per a la vida robinsoniana i crèdul seguidor dels destins de la generació perduda.

Estàvem ja molt lluny de casa. Dúiem un mes movent-nos de país en país i a havíem assolit un nivell de naturalitat en les sorpreses que ens tenia ben preparats pera l'assalt final.

Estàvem al Pakistan, un país nascut de dues batalles, la independència, negada pels anglesos durant anys incomptables, i la guerra (cruelíssima) contra la unió índia. L'islam i l'hinduisme, dos conceptes més enllà de l'espiritualitat.

Algunes consideracions

A partir de Peshawar es podia viatjar en tren. És difícil superar la sensació de viatge que dona el tren, la gran màquina que arrossega, potent, a gent, ferros, coses, i a vegades cases; només el vaixell, els grans vaixells, donen la flaire de canvi de món a distàncies interiors més grans encara.

Al Pakistan i l'Índia els trens i les estacions no són tan sols una forma de transport, son una petita i extensa forma de vida que sorgeix de la xarxa que ja va inaugurar la colònia. La gent s'hi desplaça en abundància, carregats de farcells, objectes i animals.

Per on passàvem aixecàvem onades de curiositat Trenta anys enrera mai més ho seran. Les coses es transformen i les civilitzacions s'aguanten més que els déus.

Els grups d'acció radical islàmica o no existien o ningú en parlava. La violència religiosa, a voltes esclatava, compulsiva i dramàtica però no organitzada. En poques paraules, es podia i donava més gust que ara viatjar per aquell món que, malgrat la guerra freda, cada vegada menys creïble, els robatoris, omnipresents des de que l'ésser humà camina i les malalties endèmiques, rebia als pseudo-turistes cabelluts, com una derivada dels antics "sahibs" de l'època dels casaques roges.

L'epicentre dels embolics del món mundial estava a la Indoxina. Els "yankees" allà hi morien i el poble vietnamita molt més. Deu anys abans, en la dècada dels seixanta, aquesta guerra abusiva i finalment perduda pels invasors, havia fet prendre consciència a tants i tants de nosaltres... Penso que la revolució tan necessària i estimada, hauria de ser el més tranquil·la possible i també permanent, doncs els pobles, quan fan néixer les seves societats tendeixen a ser oberts i lliures i, després, lentament, preval la por.

Un dia les muntanyes s'hauran convertit en sers vius i tota aquesta història de les llengües, les fronteres, les races i les religions serà tan carquinyolesca com quan els paleontòlegs ens expliquen que els Neanderthals eren caníbals. Mentre però, visca la Terra!

Tren fins a Lahore

Lahore és una ciutat gran de debò i no hi vam estar cap nit. D'un tren a l'altre hi havien moltes hores i la dèria d'arribar a l'Índia ens va fer preferir dormir en un parc públic davant d'una grandiosa estació d'arquitectura victoriana, abans

que organitzar una estada en la capital pakistanesa del Punjab. Recordo que estàvem mig adormits i uns grans ocellàrrs negres robaven i sobrevolaven el mercat; uns estudiants s'interessaven per nosaltres i esquiroles juganeres saltaven per les branques sota les que descansàvem. Hi havien temples hindús també però el cert és que estàvem tan cansats que no puc recordar massa.

No sé quantes vegades hauré dit en aquesta narració que estàvem cansats; us asseguro que no és una manera de canviar de capítol. Anar per terra fins l'Índia són vuit mil quilometres, en fèiem jornades, a vegades de centenars, per carreteres, per pistes, per llocs entremaliats i, a sobre, bastant carregats d'equipatge. Quan arribàvem a les ciutats, allà on fos, sovint dúiem dos o tres dies sense parar. Aguantàvem per que érem molt joves però, sobretot, perquè ens impulsava una gran il·lusió, no obstant, això no ens treia d'estar molts cops a prop de l'esgotament. De fet, tot el mes que vam trigar en arribar va exhaurir les nostres reserves. Però encara no hi érem, continuem...

Del Pakistan com ja he dit no vam veure massa, de fet, d'enlloc vam veure massa, vam percebre però. Anàvem massa de pressa. Tot i amb això, al costat del turisme convencional érem savis renaixentistes.

Ultimes aventures abans de l'Índia

Rawalpindi passà i no vam baixar del tren. Qüeta, la capital dels balutxis tampoc la vàrem veure. Una certa alienació també ens afectava malgrat fóssim els més enrotllats de la terra. I és que el sistema, a més a més de ser un fantasma ens el fem nosaltres. Nosaltres? Què érem nosaltres? Qui ens pensàvem ser nosaltres? Què ens havíem cregut? Creure no és el pitjor que els pot passar als que busquen?

Com sempre en la cultura hippy el "txaras" clamava la seva necessitat. Era una mica pesat haver de sentir tanta afecció per les substàncies però també li donava un punt iniciàtic i secret en el tot plegat que si bé era tediós ens convertia a tots en jocs de rol vivents. La realitat és que era perillós. Perillós de comprar perquè et podies trobar amb individus molt necessitats i absents d'escrúpols, i perillós perquè, induïts pels americans, els estats del món, després dels polítics independents que sempre tenen el primer lloc en el "ranking" de la persecució els anomenats traficants són l'altre manera que tenen les policies de seguir no fent res. Els estats no volen que perdem la fe, però la fe en què. Dit d'una altre manera, conscients de això havíem acordat de no arriscar-nos i fumant-s'ho tot eliminar el risc abans de passar la frontera índia.

Que consti que era consum personal, no ho veníem ni en transportàvem, era estrictament cosa nostra. I encara que els viatgers fora del ramat freqüentaven aquesta manera d'anar-se pagant el viatge, nosaltres, com a mínim aquella vegada, no ho fèiem. I també vull dir que no ho trobo motiu especial de recriminació, suposo que hi ha altres maneres de guanyar-se la vida s'estigui a on s'estigui però, també sé, que això del transport de les substàncies en petites quantitats es feia per motius molt diferents: Diners? per suposat, però no sempre, ocasionalment es feia per després compartir-ho; aventura també... i per plaer, no oblidem el plaer si volem entendre el "quid" de la subcultura dels hippies miserables que havien renunciat al seu lloc en l'escala de rates per viure el temps que fos però, per favor, amb i dins el plaer. Les drogues sempre

han tingut aquesta component de bruixeria i la joventut, com ara, per escapar de la gravetat i l'avorriment, s'aventuraven fins els límits més irracionals. Però els veritables delinqüents no es vestien d'aquella faisó, ni anaven a l'Índia a patir misèries.

La Montse no ens va fer cas. En serio que aquesta noia que tan havia insistit per poder-nos acompanyar ens estava resultant molt curiosa i també molt problemàtica.

A la sortida del Pakistan, en l'últim moment els guàrdies ens van regirar a fons. Jo, el mateix que escriu això i que no recordo des de quan vaig per la vida amb el conte de que sóc infermer i ho sóc, al trobar-me els duaners del Pakistan la farmaciola tan farcida com la duia, carregada de potingues i antibiòtics, esparadraps, calmants i etc. per explicar-ho tot d'una i ben de pressa i possiblement perquè no em venia la paraula en anglès per infermer, els vaig dir que era doctor i em van creure. Em van deixar en un racó, em van reconèixer una titulació que no tinc i llavors sento que la Montse diu: Hòstia! aquest "tiu" esta regirant el lloc on duc la pedra! I li va trobar. I li va dir: "*You know this is a crime*"? I ella en contes d'excusar-se va i es posa a protestar perquè li havia mirat la capsula dels "tampax". I l'home estàtic aquell, en forma de policia emprenyat, cada vegada pitjor. Vam estar a no res d'esgarrar el viatge. La Montse detinguda ens hagués aparcat a Lahore indefinidament.

En aquella etapa del viatge érem cinc. En Javier, un noi d'Eivissa que havíem conegut a Peshawar ens acompanyava. Era de Madrid, nascut vull dir, anava sol i era molt espavilat, va ser ell qui va salvar a la Montse de la detenció. Primer va tranquil·litzar a un i a l'altre i per acabar la festa li va passar un bitllet de vint dòlars amb la mà que no mira i l'home de la gorra i les sivelles, remugant, ens va deixar passar. Estàvem xocats, el pacte no s'havia respectat i ella tan fresca. Però per fi passàvem la frontera tan esperada. Això ho esborrava quasi tot.

Passar a l'Índia tenia una càrrega emotiva molt alta. Era la terra promesa, fita de les nostres peripècies i amb un passat llegendari viu; no com Egipte, Perú o Mèxic amb les seves cultures arcaiques quasi destruïdes. L'Índia era i és l'arxiu del planeta. Teníem la sensació que venien d'ella i a ella, retornàvem.

L'Índia per fi

Trasbalsats encara per l'accident cannàbic de la frontera, just en la primera estació de la unió índia, una munió de camàlics vestits de vermell, tipus Sandokan, van assaltar els vagons del tren entrant per la finestra com si fos un abordatge; ho feien així per aconseguir amb rapidesa els millors clients. Aquella barbàrica manera de treballar, apart d'alarmar-nos, (ens va costar una mica d'eliminar la sospita del bandidatge) també preludiava el caire de la nostre estada en aquell grandios país. Començava l'Índia per nosaltres. Havíem invertit un mes per arribar-hi. Verges de l'ús de l'avió, no ens havia faltat de res; havíem pujat a dalt dels vaixells, dels trens, dels innumbrables búsos i fins l'auto-stop a Turquia havíem fet. La resta vindria i s'aniria veient.

El Punjab és una regió antiquíssima que actualment està dividida entre dos grans rivals. La capital del sector hindú és Amritsar, la del Pakistan és Lahore, d'on veníem.

Amritsar, com totes les ciutats índies, és populosa i coneguda per ser el centre espiritual dels sikhs; també té el trist record d'una massacre que els anglesos van cometre en la lluita contra la independència.

Allà, en el "*golden temple*" el gran centre espiritual dels sikhs, gaudint de l'espiritualitat a la que tot peregrí hi te dret, hi vàrem estar tres dies, els tres dies que ells ens van deixar, tres dies sobre el marbre càlid de la mare Índia, tres dies seguint els rituals i el més necessari, el que quasi no te nom, tres dies descansant, sense moure'ns del gegantesc recinte, vigilats i custodiats per la guàrdia fidelíssima, amb llances, punyals; barbes i cabells intallables, recollits sota els turbants de colors.

En el centre del gran recinte hi ha un llac artificial, rectangular, molt extens, al voltant hi ha les estances porticades on s'hi allotgen els peregrins i en el mig del llac, travessant una fastuosa passarel·la, s'arriba al temple en si, xapat d'or i amb tota mena d'ornamentacions i on es ret culte a les relíquies del visionari que en el segle setze va fundar un seguiment del que ell va anomenar "el coneixement" i que va acabar sent una religió, aquest profeta es feia dir Gurú Nanak i en el temple d'or d'Amritsar i guarden també el llibre original que recull la seva tradició, l'Adhi Gran.

Després del nostre viatge, ja en els anys vuitanta, els sikhs es van rebel·lar i el temple va ser bombardejat amb canons, després, Indira Gandhi, la ministre que havia autoritzat l'atac va ser assassinada per la seva guàrdia, eren sikhs.

I doncs, tres dies després, sempre en els trens i sempre en tercera, a la més rabiosa moda índia, fèiem això: a un dels nostres l'ajudàvem a entrar per la finestra, des de dalt agafava els equipatges de la resta i guardava lloc, i quan arribàvem trobàvem els seients guardats i si no ens instal·làvem com podíem i ja esta.

Ara recordo que pel Pakistan havíem arribat a prendre opi i tot per aguantar les privacions dels grans recorreguts. Recordo ara també que m'he deixat un parell de coses que estaria bé salvar-les de l'oblit. Una d'elles va ser l'estona en que travessàvem amb tren el riu Indus. Era de nit, no es veia el riu, sabíem que era l'Indus perquè l'estàvem esperant però no sabíem que era tan ample; el tren va disminuir la velocitat en entrar en el pont però no acabàvem mai de travessar-lo, era llarguíssim, deuria tenir quilometres. I l'altre va ser quan un viatger, en el mateix trajecte, ens va avisar que, en la següent parada després del riu, arribaríem a una població on la gent era molt alta; no li vam fer massa cas però era veritat. L'andana estava plena de gent altíssima, vestien de blanc, duien turbants i esperaven el tren que també era el nostre.

Explicats aquests records d'encara dins el Pakistan, segueixo amb el viatge després d'Amritsar, Delhi.

Delhi

A Delhi hi vam arribar un dia en que es celebrava una festa impressionant i religiosa, una "mela".

Vam anar a dormir a un hotel que tenia els llits al terrat, tots junts; uns vint llits a sota unes lones, amb els equipatges lligats a les potes de les llotges, amb els seus cadenats i tot i que els viatgers es posaven per fer impressió. Semblava la "mili".

A vegades aquest tipus de viatgers que no saben massa bé el que busquen, jo no me'n lliuro, prenen masses substàncies, perdien el nord i no sabien ni com tornar. En aquest punt podien robar i tan tranquils.

A Índia, a finals dels setanta, els occidentals "penjaven" principalment per prendre massa mòrfics, que son molt additius i així, els més desatents podien arribar a cometre petits delictes o grans, que comprometien molt i molt els viatges de les seves víctimes. Llavors maleïes el país on estaves i resulta que t'ho havia fet un europeu.

La psicologia dels viatgers de fortuna és tan variada com viatgers hi ha, però una cosa els caracteritza, viuen un desarrelament buscat, filosòfic i proper a la buidor i, si en saben, s'apropen a la meditació profunda pel sols fet de no tenir; si alguns agafen el camí del desesper també és per alguna cosa, precisament havíem anat fins allà per conèixer-nos passes el que passes. A la fi però, tot és del tot i el desesper també. I com em va passar a mi, viure en la perifèria del marge més rabiós no li treu en res que estiguis viu.

I estàvem a Delhi, gran, dividida suaument en vella i nova i, com sempre, en musulmana i hinduista. Grans avingudes i laberints d'antics carrers, vaques sagrades i autopistes...

Vam anar a dues ambaixades, la nepalesa i l'espanyola. Volíem anar a prop dels Himàlaia i feia falta visat. El donaven, llavors, en el 1977, per un mes; ara no ho sé, han liquidat a l'antiga família reial, hi ha guerra civil encoberta i tant els militars com la guerrilla fan malviure als qui troben pel mig. I també vam anar, com ja he dit, a l'ambaixada espanyola, mig per conèixer'ls i mig perquè ens coneguessin.

Eren uns funcionaris no tan dèspotes com els de la metròpolis, suposo que un xic impressionats pel lloc on havien anat a parar i res, la bandereta que no falti i el borbó tampoc i com no, ensucrat amb un fort recel pel nostre tipus de cultura, que per cert, culturalment els donava cinquanta voltes.

El màxim que vam aconseguir van ser bons consells. Es podien resumir en dos i finalment en un. Els dos primers eren: que no us robin. I l'altre; no perdeu la documentació. Que traduïts volien dir; si teniu problemes no us podem ajudar i subliminament també es llegia; hippies, colla de penjats, que us bombin!

Total, no massa de res, l'únic la correspondència, estaven disposats a rebre-la i guardar-la. I ja esta, no vull seguir parlant del meu odi pel sistema que a fi de contes només és de criteri, de fet quan estàvem penjats a El Caire, l'any anterior ens van ajudar i bastant. O sigui que segueixo. Vam voltar uns dies per Delhi i vam agafar un tren fins a Agra. Volíem veure l'Índia del nord que és l'Índia més Índia i, com no, el Taj Mahal.

I altre cop els assalts als trens per aconseguir seients. I les converses de curiositat amb els nadius; com per exemple, quina és la renda per càpita del teu país. I coses així de les que no en teníem ni idea.

I altre cop també les policies agressives. Si ets pobre que hi fas allà?, fes-te policia com ells, no tinguis la pretensió de viatjar, Enveja, un dels motors universals.

A l'Índia cada estat te les seves lleis, es una confederació, A Goa són catòlics i al Maharashtra l'alcohol és prohibit; a Kerala són comunistes i a un altre banda, qui sap on, es pot fumar haixix...

A Agra hi havien uns estancs estil "tabacalera" que venien una beguda feta a base de cannabis que era capaç de canviar l'estat d'ànim del consumidor amb intensitat. En deien "bam" o "bangh" o alguna cosa similar, però això ho van comprovar més aviat els meus companys, jo amb les drogues un sí ben gros però no tant. Les conec i m'agraden però aquesta desesperació no l'he volgut mai. Sóc molt alterable i una vegada, durant un temps en que ens fotíem els àcids com si fóssim pa amb oli, vaig acabar que no sabia si el món el feia jo o m'estava tornant boig. Més tard he comprès que aquesta percepció, si algú la pot sentir, és cosa de ioguis. Però si els arriba és a la fi d'un procés molt avançat. A mi em va arribar de molt jove i m'ho va precipitar la ingesta repetida de l'àcid lisèrgic. Esta bé, àdhuc diria que molt bé, però aquesta velocitat em va produir tal vertigen que sempre més he anat en compte.

Malgrat la prudència en prenc, exceptuant els mòrfics que no m'agraden o no els conec o em carden mitja por. De totes maneres, el meu ofici oficial d'infermer, em va mostrar tantes coses dels cossos, que això de prendre medicaments tan forts, em sembla, finalment, com un abús de confiança.

He preguntat moltes vegades als meus companys perquè cony prenién aquestes drogues d'una manera tan compulsiva. A part de l'addició, és clar, a mi em sembla que entre tots es va engegar una corrent suïcida que venia de la contestació i ningú n'era massa conscient. O sí, però la qüestió és que hi deixaven la pell.

Els enteògens naturals els considero un camí vers l'infinit d'un mateix i, el cannabis, menjat, doncs jo he renunciat a fumar, és relaxant i desplaça, si es vol, el pensament fins a la contemplació.

I penso que, per a un adult, descartant dosis abusives, li val la pena. Com he dit, he deixat de fumar tot tipus de substàncies, entre elles el tabac, cosa que m'ha deixat alliberat de l'addició preferida del sistema, aquest que tant menyspreu. Tinc els meus camins per expandir la percepció i si voleu en dic uns quants: el vi, el sexe, els enteògens per descobrir el teixit de la realitat i àdhuc els sabors de la pròpia cuina, sense oblidar els dejunis, netejadors de tanta bulímia del món sensitiu. Per a les altres capes del pensament les muntanyes i l'aventura dels viatges i, el més important, l'espiritualitat, sempre misteriosa, barreja d'art, intuïció i dubte. Dubtar, l'antídote immillorable contra les identitats. Ah, fa uns anys vaig demanar la meva exclusió de l'església catòlica i ells, després d'una llarga carta, m'hi van esborrar.

Agra

D'Agra recordo les processons religioses, simpàtiques i cantaires, amb els seus déus com aquí els sants, amb les seves confraries i tot el rotllo aquest que es porten els que es pensen qui sap què. Superstició tota la que es vulgui. El món és ple de transgressors; però són lliures? On és la mesura entre la por, el

respecte i la llibertat? Tiren coets, adornen les vaques i amb uns micròfons portàtils juguen a cantar i resar.

La visita al Taj Mahal era el nostre tribut a la bellesa i a la història clàssica de l'Índia. Tot i la crueltat enganxada a les pedres de les grans construccions, sabíem que era un regal a un amor pòstum per a la núvia més estimada, morta prematurament. Uns grans jardins envolten la tomba i, en lluna plena, pagant, es clar, t'hi deixen passejar. Llàstima, no hi havia lluna.

D'Agra també vam marxar per anar cap el cor central de l'hinduisme: Benares!

Benares

o Varanasi o àdhuc Kashi

Una de les coses que vam sentir poc després d'arribar-hi, va ser que Benares és més antiga que Roma.

Quan vam arribar a l'estació de Benares, fora del tren, em vaig pesar en una màquina d'aquestes que abans també hi havien en els metros de Barcelona: Quaranta set quilos. Tenint en compte que la meva alçada de un metro setanta nou, ara potser hauré perdut un centímetre, o alguna cosa així, pot dir-se que començava a estar més prim del compte.

Benares va ser el punt d'inflexió d'aquell viatge. Havíem arribat al riu sagrat i a la ciutat santa, on els morts pugen en forma de fum a reunir-se amb els deus preferits i on les preguntes sobre la ximpleria deixen de pronunciar-se.

Dúiem una guia que ens recomanava camins i hostals. És una mica llastimós fer un viatge iniciàtic i portar una guia però tothom ho feia i anava bé.

Aquesta va ser la que ens va dur fins a un lloc de "sadhús" viatgers que va resultar inigualable.

Abans de sortir de viatge no se'n té ni idea de l'important que seran els llocs per allotjar-te i que siguin bons en les tres categories de la bondat. però així és. Suposo que el dia que fem el resum, després del gran viatge, podrem dir el mateix de les nostres ciutats, de les famílies i també dels refotuts països que tant hem hagut d'aguantar.

Aquesta vegada vam tenir sort, el nostre hostel de pobres es deia "Thandon house", estava situat en una cornisa del Ganges, una mica allunyat del gran centre però des d'allà es tenia un bon accés visual i molta informació. Els nens rentaven els búfals i, més enllà, es feien les incineracions.

Ens van dir; "compte amb els micos al capvespre" i era un bon advertiment. Quan es feia de nit, grups de micos peluts de cua llarga, saltaven de terrat en terrat, com aquí els gats però en estol i s'enduien la roba, el menjar, regiraven les motxilles, et prenién el passaport i després se'l venien a mal preu en el seu mercat negre. Bromes a part, podien causar un disgust i els teníem en compte.

La manera de traslladar-se habitual sinó es caminava era el "ricksaw", com els que hi ha ara per Barcelona però més atrotinats, ja sabeu, un tricicle propulsat per les cames d'un taxista sense cavalls de força, Un xic tramposos se t'enduien donant voltes a on es podia arribar en línia recta o, tan si com no, et portaven a l'hotel del que en tenien comissió; el que tu els deies estava, segons ell, precintat per la policia i no era cert. Vaja! que ser occidental, encara que

cabellut, indigent quasi i clarament en contra no treia la bravesa del que els anglesos no es van poder emportar.

Benares, Benares! com et recordo. Amb els elefants pels carrers i les micos robadores de sabatilles al capvespre, els esnifadors de morfina amb els seus bigotis francesos empolsats del blanc adormidor; les vaques sagrades (incomptables)... però apallissades si s'acostaven en excés a la parada de verdures; els estels al vespre, engegats des dels terrats per moltes famílies; els centenars de temples, sempre arranats, sempre amb flors; els misteriosos dofins de riu, llargaruts i enormes que saltaven mentre cremaven els cadàvers, l'olor de la carn a la brasa aquí associada a un banquet i allà també però. La pura dissolució ardent que és sinó una hecatombe als déus menjadors de les consciències? les nits intemporals fumant "*txaras*" a la terrassa antediluviana del millor hotel del món. Aquest "*lodge*" el regentava un flegmàtic "*brahmin*". I quan vam arribar, amb el meu anglès del casc antic, vaig anar directe a preguntar-li: "*you are the manager*"? i ell em va respondre: "*some times*"

Pels carrers una vaca guarnida amb còfia de pedreria i collar de flors; resplendia lligada al bell mig d'un bassal de la seva pròpia orina. I gossos famolencs. I sempre els miserables demanant. Tot en el carrer, mort i vida incloses, sense oblidar les esbatussades que rebien el que quedava dels cossos al final de la incineració. Just en les escales del riu sagrat, on no s'hi agafa mai cap malaltia perquè aquella aigua precisament, surt del cap de Shiva que medita des de fa mil·lenis en el cims més alts de l'Himàlaia.

I "*namaste*" i "*alec, Skiva boom Shankar, Bambole!*" cridaven els "*sadhus*" ritualment, mentre es passaven els "*chílums*" fumejants. Mai m'hagués pensat que cabia tan de fum a dins una persona fins que no vaig veure aquestes reunions.

Benares era la cura pels caps adormits, el remei per esbandir l'avorriment i la tristesa existencial, el bressol d'on semblava sortir tot.

Vàrem estar a fons a Benares, fins que ens va tornar a picar la febre del moviment perpetu. Llavors marxàrem, marxàrem vers el nord. Passaríem la frontera i entràrem a Nepal.

Sovint ens plantejàvem si havíem de seguir junts. Perquè anàvem junts? Ja no ens necessitàvem? L'impuls inicial estava superat. Feia quasi dos mesos que havíem sortit i semblava ja tot una vida. Perquè ser una banda si podíem ser cadascú?

La separació vindria no massa més tard i en el pitjor moment per mi.

NEPAL

Ens havíem trobat amb un parell de joves viatgers més joves que nosaltres. Jo llavors tenia vint-i-cinc anys. Escric això i ja en tinc cinc més del doble. La memòria no ha canviat de tecnologia i l'Índia segueix allà. Un dia hi tornaré, potser no falta massa i potser mai més, no sé ni es pot saber.

Aquestos dos que ens vam trobar eren molt joves, francesos, i prenien morfina; un d'ells em sembla que es deia Gerard, molt simpàtic, havia fugit d'una acadèmia militar. S'havien deixat créixer els cabells i experimentaven amb el que llavors era l'escala fins el cel. Molts no baixaven i d'altres tornaven i tornaven a pujar. Vàrem travessar la frontera junts. Érem sis doncs. En comptes de separar-nos creixia el nombre.

A dalt del terrat d'una de les casones on vam dormir la primera de les nits en el Nepal, entre les boires del matí, veiem sorgir els Himaláies, rosats, de neu tintada pel sol que els mullava de roig celeste. Sostre i sang del món, aquelles muntanyes gratadores de l'impossible no queien ni deixaven caure; estar al seu costat era la clau de la civilització índia. Les animes més grans han vist en elles els esglaons de la seva inspiració.

Un dels emblemes del Nepal és el rinoceront. La gent aquí es pensa que tot son muntanyes però bona part del país es tropical.

Quan preparàvem el viatge envers el seu país del nord, els indis, en saber que marxàvem cap aquell sostre ens van avisar de la quantitat de malalties que hi podíem trobar. Semblava de riure, els indis, amb malalties endèmiques des de fa segles, avisant-nos del risc de les muntanyes! I tenien raó, dos de nosaltres, els dos nois, vam sucumbir i va ser duríssim.

A Nepal es van acabar els trens. A base de bus ens mouríem. I el "Temple de fusta" traducció de la paraula Katmandú, ens va rebre entre papàies, pobresa i alegria; corbes, barrancs, pagodes... I les escales dels temples esglaonats els "sadhús shivaistes" i els freaks d'Europa convivint entre el fum del "txaras" i la passió per l'infinit.

Hi ha una part de l'hinduisme, el shivaisme, que afavoreix la vida contemplativa, no importa si es prenen substàncies per induir-ho. Per això els occidentals desenganyats, s'acostaven als "pòtols místics", seguidors de Shiva, el destructor de l'in necessari.

Vam trobar-nos un planisferi, gran, d'aquests de paret que els tenen com si fos un quadre; a no sé a on, un banc, una agència, un lloc no shivaiste i vam poder veure per primer cop la silueta d'Europa després d'haver sortit d'ella. Era com mirar-se al mirall. Petita, retallada i llunyana. Ens feia basarda. Havia estat difícil arribar fins a la contemplació d'aquell mapa però podria ser-ho encara més sortir-hi.

Katmandú

Vam passar uns dies a Katmandú, feliços, valents i a l'hotel, com sempre, més bohemí. Encara no fa massa que guardava les targetes dels "lodges" de Katmandú. Els objectes, les històries i àdhuc les persones passen per una zona de temps en que es fan vells; si es te la paciència d'estimar-los, poc a poc i a voltes de sobte, es tornen antics, llavors el seu valor creix. Aquestes targes no van tenir aquesta sort.

Les dutxes eren unes regadores amb un termo. Els "wàters" desafien la meua capacitat de descriure'ls... Dormíem tots junts. Recordo que venien a veure'ns aquell parell d'amiguets francesos. Duien aquells seus "polvos" que es prenién amagats al raspall.

En el Nepal, llavors, el "cannabis" era lliure, es podia fumar sense temor. No és que necessitèssim la legalitat perquè fumàvem sempre però que fos legal era l'hòstia. Era un crit de la naturalitat que ferien bé arreu imitant.

I vinga... el poble aquell de la font a sota terra, el temple dels micos i l'escalinata que hi pujava per entre el bosc tropical; l'estupa de Budanath gran com un immens plat volador, els palaus de Patan, la deïtat vivent: una nena pobreta i feliç que clausuraven, guarnida com una estàtua, durant un any, amb grans honors i tan contenta.

Ens en fotiem de tot amb gran respecte, de nosaltres també. Ni lames ni monjos, cap religió. Jo venia del partit comunista i sense adonar-me'n m'havia tornat anarquista. Buscàvem el numen perenne de les coses però encara faltava la boca de Kali. La por a la mort. I la coneixeríem,

Pokara

La ruta hippy recomanava Pokara, un lloc preciós. Vam seguir la corrent. A l'Afganistan per no seguir els consells de la moda peluda ens vam perdre els budes gegants de Bamyan, estàtues erectes excavades a la roca de més de vint metres d'alt, antiquíssimes. Els talibans les han destruït.

Al peu dels Himàlaia, Katmandú està a mil set-cents metres i Pokara segur que a bastants més, perquè des de la caseta que vam llogar, a les afores, pujaves una mica i sortia de darrera les muntanyes, com un déu goiesc, el Machhapuchhare. I és un vuit mil.

I apa, carretera, o millor dit, pista. Hores incansables i plenes de minuts a cada corba.

De Katmandú a Pokara, una ruta per a atletes o per a nepalèsos. I entre el molt aguantar-nos de tot, entre parades no sempre comprensibles i músics ambulants, les vides aquelles, moltes d'elles bastant més pures que les nostres.

Pokara te un llac amb un nom que no recordo, com un Banyoles de les alçades. De fet és el gran encant de Pokara, amb un temple al mig de l'aigua i moltes casetes. Durant dotze hores, caminant i sol, vaig circumval·lar aquest estany. Vaig veure i viure escenes molt bucòliques, amb aquella cordialitat tan riallera i tan encuriosida dels pobles verges. No em va passar res dolent i només vaig patir una mica quan enfosquia i no podia arribar al lloc d'origen amb llum de dia. Resumint, al meu entendre, l'última proesa del meu viatge.

I vam llogar una caseta de fusta, una cabana molt mona, amb un piset. I dormíem els quatre al pis de dalt.

El poble de Pokara ben bé no tenia centre i s'anava esmicolant en la mida que la muntanya i el bosc no es deixaven convèncer. Els nois, gairebé els nens, eren els qui administraven i coordinaven la petita vida d'aquell turisme nòmada.

Hi havien els que vagaven buscant el no se sap (nosaltres) i els dinàmics caminaires que especialment anaven fins a Pokara per exercir la seva addició.

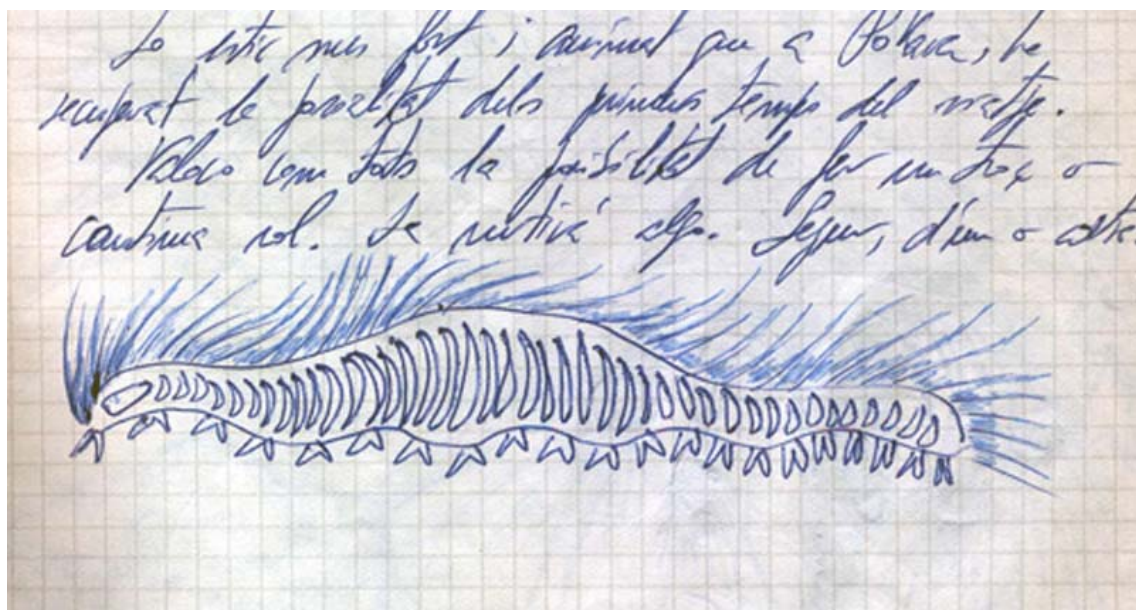
En efecte, els "*trekkings*" són una de les fonts d'ingressos que té el Nepal i significa caminar i anar rebentant sense miraments i també anar contant les vegades que s'ha pujat fins els cinc mil, els sis mil o el que sigui, perquè col·leccionar diuen que s'ho val. Que consti, a mi també m'agrada la muntanya.

Aquesta caseta tan bonica que havíem aconseguit (el Nepal és encara més barat que l'Índia) entre els cims i el llac, un paratge idíl·lic de veritat, tenia una pega. El nano que ens havia fet els tractes, al llogar-la se li va escapar que, aquells dies, per aquell tros i rondava un tigre; un tigre de Bengala vam preguntar?, allò no era Bengala, era Nepal. Però no importava, per allà hi voltava un tigre i així va quedar la cosa.

Una de les atraccions més llamineres pels vagabunds que havien sabut arribar fins allà, era els bolets psilocibes, que per l'alçada en que creixien estaven especialment dotats.

Pel matí venien aquestos nens que ho arranjavem i oferien els productes de la terra: llet, fongets... i el que tinguessin. Llavors baixaves al poble i en alguna de les terrasses de palla d'algun restaurant demanaves que els cuinessin en forma de truita i te'ls endinsaves a dins el teu cos a veure que et passava. Així de fàcil i així ho vam fer. Tots quatre, eixerits i contents vam endrapar aquells ous del Nepal, suposo que de gallina, junt amb els boletets que creixen en les caques sagrades de les vaques no menys cagades de dos mil metres, tropicalment parlant.

Poc després vam començar a experimentar els primers símptomes. No pensàvem que seria tant fort. Des de l'hora de dinar fins l'endemà pel matí, vam estar navegant per entre la bruixeria i el surrealisme. Ho explico...

Després de dinar la teca sagrada començarem el camí de retorn vers la casona barraca. Volíem esperar reposats el canvi vers les coses desconegudes. No vam tenir temps. Mentre pujàvem, un camperol ens va emprendre per alguna cosa. Era calb i la pell del clatell, arrugada i solcada de línies li anava canviant de color mentre ens deia no sé que. Era la veu del país que en prou feines ens hi deixava estar. No podíem contestar. Érem allà i donàvem gràcies admirats. Ens vam separar, havíem de fer la comunió amb la realitat oculta en solitari, Volíem i havíem de fer-ho així.

Un cascall d'alguna planta, al passar i fregar-la, va produir un so amb les llavors seques i era com si una serp gegant hagués parlat. Queia el sol i s'acabava la vida. El Machhapuchhare estava omnipresent. Jo, solitari, parlava amb les aranyes. I amb les cuques de llum voladores. A partir d'aquí s'acaba un viatge i en comença un altre. El Fernando, de l'estat psicotròpic, va passar directament a una amebiasi que el va deixar un mes amb la pell i l'os.

Les amebes son un protozou força crescutet que, amb bona vista, se les pot observar, minúscules, submarinant per entre l'aigua tèrbola que, un innocentment, esta a punt d'empassar-se.

Tenien raó els de l'Índia, aneu amb compta amb el Nepal!, ens havien dit» hi ha moltes malalties.

Amb l'amebiasi puja la febre i les cagarrines fan la seva temible aparició junt amb mucositats i filets de sang que fan la delícia dels copròlegs. Nepal és un premi de consolació que donen els "tristos tròpics" als antropòlegs sense carnet.

En Fernando no es movia des de feia dos o tres dies de dalt del piset de fusta de la cabana. No menjava, que és el que la colla de metges autodidactes que érem tots recomanava no fer i li dúiem tes perquè s'hidratés. En una d'aquestes nits, a la Fina, la Montse i jo ens va donar per fumar de valent, haixix vull dir; de sobte es va sentir un bram, un bram profund, desconegut. Els tres estàvem molt a la vora de la cabanya, a quatre o cinc metres, il·luminats per espelmes i en fosca nit. Com que havíem estat fumant tant, teníem una vibració entre onírica i desordenada.

El nostre amic malalt ens va dir que s'havia donat compte de seguida i, amb les mans, ens va explicar, es va tapar el cap per si la cabana no ho resistia, era un terratrèmol. Però nosaltres no ho vam interpretar així. Jo, per començar, vaig pensar que es tractava del tigre que ens molestava el pensament des de que ens havien parlat de la seva existència. Vaig poder sentir el tigre just en el meu clatell, bramant com un gat gegant que jugava o m'atacava. I vaig respondre amb un salt també gegant, a l'alçada dels reflexes que se li suposen a un tigre i especialment a un que el persegueix un tigre!

Les meves amigues, al veure'm volar d'aquella manera a mitja nit, També van córrer cap a la porta de la casa per poder-se refugiar del que jo semblava tenir tant clar. Cosa que va formar un embús a l'entrada que ens impedia a tots tres d'entrar i amagar-nos.

La Montse va ser la primera en adonar-se'n. I per entre els vapors de la melopea de fums que dúiem, va caure a terra. I entre gemecs i paraules, com una pitonissa amb una mala notícia, ens va dir com va poder que allò era el que era, un terratrèmol.

Vaig sentir que era així, Tot es movia. La veu profunda dels Himàlaia havia parlat. Però, sobretot i per molts anys, el que quedava clar en aquella plena nit de fosca, és que no hi havia encara cap tigre que tingues tanta gana, allà com a mínim.

La cosa aquella va durar un minut o poc més. La casa no va caure, Cap casa d'enlloc d'aquelles valls aquella nit va caure però ens van venir de cop totes les hores de la foscor. Nerviosament desperts, a l'endemà, després d'un breu concili, decidírem el retorn a Katmandú. Per poc savis que fórem, hom sap, àdhuc els freaks d'espardenya, que els terratrèmols repliquen.

Dit i fet. Pel matí, encara espantats per la magnitud de la tragèdia que no havia passat, vam fer l'equipatge i, amb el Fernando malalt, amb força mala cara, dèbil, abatut, pàl·lid i enfebrat, vam baixar el poble per esperar el bus vers Katmandú.

Junt amb nosaltres marxaren alguns més de la colònia d'occidentals habitants dels Himàlaia de Pokara. I encara que els nepalèsos ens intentaven convèncer de que no havia estat res, no podíem saber si el que ells pensaven que podia considerar-se alguna cosa encara havia de venir o no vindria. O sigui que, amb una gloriosa precaució no massa honorable, vam decidir marxar i ràpid.

De nou a Katmandú

.Agafar un bus fins a Katmandú s'escriu amb vint i tres lletres, arribar-hi s'escriu amb una carretera infernal, deu hores de corbes perilloses, màquines sovint en pana i privacions, incomoditats, pols i, sobretot, amb el Fernando tan malalt, sofriment.

Vam tornar a l'hotel on havíem estat la primera vegada, a prop del centre de les pagodes i del parc temàtic en que s'havien muntat per aprofitar la vinguda dels viatgers. Del carrer més característic n'hi deien jocosament "*Chicken Street*". Era una turistada de "papa i senyor meu" però com que era Katmandú, als nostres ulls, colava. Poc a poc el Fernando millorava. L'humor li tornava a refilar i el projecta de Goa l'acariciava altre vegada amb il·lusió.

Goa era un dels santuaris hippies del planeta, potser el més important. L'excolònia portuguesa, desocupada el 1961 després d'un ultimàtum dels indis, havia pogut ensenyar al món la seva bellesa nua, sense entrebancs. Era la llegenda de la terra bonica. Allà volíem anar.

Tot al llarg del camí que ens va portar fins l'Índia, hom s'havia anat acomiadant amb una consigna; "fins els Nadals a Goa". La concentració de viatgers rara en aquelles dades convencionalitzadores podia arribar a diversos milers.

Compartir era un camí que semblava comú i la majoria de vegades, o no tenia sortida o el retorn amb la cua entre les cames formava part de la roda. La roda, símbol de l'Índia i per nosaltres una ruleta.

No érem tan originals com desitjàvem. Encara que deu n'hi do, aquella croada que fèiem entre el gust i la desgana, era una corrent, d'un cert voltatge però que ens condicionava a seguir el ritme, per a mi, aquelles modes em van resultar indefugibles; semblava que no hi havia alternativa, o seguies el ritme o passaves pel tub.

En una de les meves solitàries passejades, pels darreres del palau reial, vaig comprar a un venedor ambulat, una mena de iogurt ple d'espècies. Al cap d'unes hores estava a trenta-nou de febre. Li vaig dir al Fernando que estava utilitzant un ancestral mètode dels xamans, agafar l'esperit de la malaltia, fer-la passar pel meu cos i després expulsar-la. Només que... no vaig saber treurem'ho de sobre. Tota la nit i a l'endemà també amb dolors, diarrees i molta febre. Però la meva moral continuava intacta.

Em recordo escrivint en el diari de viatge que per fi les anunciades cagarrines havien fet la seva triomfal aparició. Em recordo jugant als escacs amb el Fernando, sortint lentament a passejar... però no em curava; la febre va desaparèixer però no els dolors, eren menys però allà estaven. Potser em vaig empassar varis tipus de microbis a la vegada amb la meva audaç passejada del iogurt; un d'ells va resultar ser la "salmonel·la", com mesos més tard em van diagnosticar a Barcelona, quan de mi quedava alguna cosa en el somriure.

Al cap d'una setmana la Montse i el Fernando van decidir començar a viatjar. Ara sí que ens separàvem. Ara sí que ens abandonàvem.

S'ha de dir que no es veien motius pels que jo no em pogués recuperar com ho havia fet el Fernando; i que no es va viure aquella decisió com una traïció; no

era el millor moment però es podia fer. Baixaríem uns i altres fins a Goa i allà ens trobaríem. La Fina, més amiga meva, es va quedar al meu costat.

El visat d'estada al Nepal s'acabava; el "plan" era recuperar-se una mica, entrar a l'Índia i anar a Benares; descansar un temps i baixar fins a Goa. Tot plegat uns dos mil quilòmetres. I nosaltres com si es tractés d'anar a Eivissa.

I així es va fer. Un dia pel matí, després de més de dos mesos junts en aquell viatge profanament sagrat, ens vam dir adéu i no ens vam retrobar fins uns vint dies més tard.

A tots ens esperaven grans esforços. Per qüestions d'economia i també per una certa moral viatjadora no volíem pensar en els avions. O sigui que aniríem vers aquell sud i ho faríem amb trens; sempre en la solemnitat de la tercera classe i costaria, més que diners, temps. I més que temps, energia.

A la frontera de tornada a l'Índia, ens vam trobar amb catalans que s'endinsaven al Nepal. No era infreqüent. Ens vam trobar amb gent d'Europa que no volien ni parlar del seu lloc. Ens vam trobar al llarg del viatge amb persones, amb gent que mesos abans havíem vist a Turquia, Afganistan o a on fos. I dèiem, te'n recordes? i contestàvem: ah sí "*very long time*". Tot passava de pressa i semblava un temps de moltes vides.

Als contorns de Katmandú vam visitar i comprendre Pashupatinath que és com el Benares del Nepal. Uns nens, al saber que érem de Barcelona ens havien cantat "si la bossa sona". El barça i la llegenda de les pedres transmutades en pans, constatarem, havia traspassat els límits esperables.

En el temple dels micos els lames no ens havien impressionat amb els seus càntics tan profunds. A les "stupes" gegants havíem caminat donant voltes als molinets d'oracions. Havíem respectat i admirat la consciència pura de les altes muntanyes i, ara, feia mandra tornar als eixams de l'Hindustan.

Sabia que ens esperaven els carrers farcits de tenderols, vaques, ricksaws, cotxes, olor de mort i els aromes de la vida que no faltin. És a dir, es produïa una certa desgana, potser perquè no em trobava bé però reconec que vaig sentir una certa por, una indefinida por a l'Índia. Tenia el mal de l'Índia com qui té el de les muntanyes. Allà se sabia que tot podia passar.

I Benares de nou

Costosament la Fina i jo vam arribar a Benares. jo tenia l'esperança de que sagrada com és, Benares cremaria la mort de la meva malaltia en el seu riu nascut del cap de Shiva; aquell riu fill de les neus eternes que desglaçaven perquè mai res es contaminés, però no va ser així. I la immensa Índia ens ho deia; mireu com es mor, mireu com cremem als avantpassats, mireu com no han de plorar els seus filis, mireu com marxem nosaltres d'aquest planeta. Aquell ha nascut gepic i aquell pària, l'altre és un estrany i aquell era un lladre, i també un ric. I la Fina i jo, a Benares, en aquell desembre del setanta set, en un míser hotelet curull de sorolls i al costat del riu. I aquells dies a Benares feia fred.

Vivint a dalt del tren

Vam trigar tres dies en travessar l'Índia al biaix. Tres dies vivint a dalt del tren, en una plataforma pels equipatges; tres dies amb mal d'estómac perquè el metge tibetà que ens havia visitat a Katmandú (que no parlava anglès) ens havia receptat unes píndoles d'herbes comprimides. Ens va prendre el pols, ens havia fet dur un flascó d'orina per inspeccionar-la i, sempre somrient, ens va dir: les píndoles, amb aigua calenta; ja veieu que no s'estalviava en tecnologia... I doncs, aquest metge, tibetà i que déu el guardi, precisament no se'n va recordar del més important, no va dir-nos que havíem de descansar. Burros com érem, no sabíem parar. I com que les píndoles semblaven cigrons de vidre i en el tren no hi havia aigua calenta, gastritis... No es fàcil fer les coses més senzilles en un lloc difícil.

Tres dies menjant bananes i arròs, comprant les coses per la finestra del vagó, menjant i dormint penjats com una maleta, la Fina i jo, travessàvem l'Índia.

En cada ciutat de l'Índia per la que vam passar, una de les feines que vam anar comprenen era la de trobar menjar no excessivament picant. "*No chili, baba, no chili*", ens deien després de la nostre enquesta, entraves, t'hi asseies, venia l'arròs, com sempre i, potser si que no hi havia chili però, sempre picava.

Escric aquest relat que en principi havia de fer-se com un article però, poc a poc s'ha anat convertint en un intent més extens per transmetre els records d'aquell viatge tan intens; viatge símbol dels que morien per trobar; generació ofrenada per la temeritat d'ells mateixos... Escric això, doncs, trenta anys després. I són les dues de la matinada d'un dimarts de juliol del dos mil set. I no com a l'Índia però a Barcelona també hi fa calor, sobretot ara que la terra es queixa a base de suar per la nostre tòxica presència. I escolto Bob Dylan. I sobre la taula, junt amb mil coses, hi ha un flascó de vidre que resa "*espárragos blancos*" però a dins el que hi ha és aigua del Ganges. Aigua que no es podreix, aigua santa que tonifica i salva, hauria!... Aigua plena de cendres dels afortunats que han obtingut la seva mort, il·luminant-la des del Ganges, vers i per la roda de les reencarnacions o, el mai més del res final, i aquesta aigueta que m'han donat fa no res una amics que a força de no creure han après que hi ha coses més enllà de la raó, ja se'ls enfum si es un braç incorrupte o una catifa voladora, perquè tenen aquesta merda que es diu SIDA i necessiten energia i la volen fort, estigui a on estigui. I si és llatí, sànscrit o hebreu que hi podem fer? Perquè ells, com jo, creuen en el no creure per il·lusió i sabent-se vius del no morir, perduren fins que es demostrï que hi ha contrari en la complicitat del somriure que li fem al més sagrat.

Vam estar tres inacabables dies a dalt d'aquell portaequipatges, però després dels deserts i les ciutats, voladores des de l'observatori de la nostra finestreta, van arribar les palmeres i els rètols en hindi i en portuguès ensems, estàvem a Goa.

Goa

La xafogor era impressionant, recordava la Polinèsia o el Carib. Però no calia comparar-ho, era i deu ser-ho, una terra bellíssima amb un clima per aclimatar-s'hi.

L'Índia del sud és molt diferent. Com sempre nord i sud, els peus i el cap. A mi de petit em deien que no em toqués els peus, ja veus tu, no em deixaven fer ioga, eren uns ignorants i el que és pitjor, havien pactat amb la ignorància.

I la Fineta i jo que hi fèiem allà? a Vasco de Gama per exemple. Amics que ja érem, ara assistíem junts a la desconstrucció del món tal i com l'havíem conegut. Una mica desconectats del sentit de l'existència, afrontàvem el buit en el que anàvem entrant en aquell viatge tan ple amb una valentia notable, i per entre les tardes de les sorpreses i el no res, passejàvem per les platges del golf d'Oman. I el sol sortia pel lloc que no li corresponia i ens indicava el gran canvi que tot havia sofert. Vasco de Gamma, Margas, Panjim...

Les poblacions ens acollien cordialment, podíem donant-se'n compte de la gent nova, les altres costums, les terres i, sobretot, mirar, el gran aliment del viatger. però havíem quedat amb els companys i a això anàvem.

Jo seguia sense salut i, oh destí contradictori!, el món era extraordinari; veiem països increïbles, cultures àdhuc que no constaven... i seguíem, semblàvem petits Alexandres posseïts per la febre d'una conquesta que estava dins nostre.

Goa era una societat, en bona part, dedicada al turisme. Nosaltres no en volíem tenir res que veure amb el turisme, però el petits comerciants d'aquell món de cocoters, paradetes de sucs i cabanes llogades, els que havien recorregut part de mig món per poder pensar-se que estaven fent alguna cosa, eren, bàsicament, una font de rupies. Goa volia ser un paradís. "Cabells llargs idees curtes", "*slogans*" d'aquells temps en el que mig món se'n reia de l'altre. Variants de la guerra freda.

I Bali, la petita illa al costat de Java, a Indonèsia, també era un altre d'aquests llocs. però allà no hi vam anar mai, ni ho pensàvem. Era per a hippies més rics; pels fills del proletariat que volien fer de trobadors, Goa estava més que bé, d'altres llocs més selectes ja eren per altres butxaques, pregunteu als fills dels lords que no en tenien prou amb la "Commonwelth", Goa és lluny però assequible. Per a un jove que volia córrer món i havia fet una mica d'esforç? l'Índia, pels occidentals, era molt barata.

Els altres dos amiguets, la Montse i el Fernando, de mentre, havien fet el seu viatge i ja s'havien instal·lat. S'havien posat d'acord amb una parella de catalans fumaires, llogat una caseta, preciosa, de no fang i sostre ferm tampoc de palla; amb un porxet per a les vetllades dels homenatges que eren sempre i cada dia. Des d'allà se sentia el mar, Darrera les palmeres les onades ens explicaven que allò era, precisament, el somni.

Aquesta cabana tipus "la nit de la iguana" estava a la platja de Chapora, prop de Mapusa, just a sota d'un turó amb les restes ennegrides d'un fort que els

portuguesos havien bastit a dalt de tot en els primers temps de la colònia, en el segle XVI.

El retrobament va ser extraordinari. El paradís i el cel brindaven. Tots ells estaven bé. El Fernando s'havia engreixat i el drama de Pokara i Katmandú amb el terratremol i la disenteria que havia pillat, per a ell, quedava lluny.

Davant nostre s'obria el misteri de tots els mars amb un nom llegendari. Es diu Índic per l'Índia. Just allà estàvem.

Tenia aquell lloc una bellesa exuberant. Hom allà s'havia finalment d'esforçar en ser feliç per moltes raons i no la menys important era l'orgull d'haver-hi arribat. Érem doncs cavallers de l'ordre del viatge i creieu-me que no era broma parlar amb algun dels que hi duïen temps per allà fent filosofies, una certa audiència et concedien però, tu eres un aspirant que acabaves d'arribar i ells uns savis que tenies el privilegi de poder contemplar.

En aquella república ideal dels lliures calia saber coses però no us penseu que massa, una certa ambigüitat intel·lectual estava ben vista. El camí del guerrer bruixot descrit per Carlos Castañeda era un dels models més acceptats. Es parlava fort també dels grans llibres de contes d'en Tolkien i encara quedaven rastres de Gurdjieff i del llibre estrella del despertar dels anys seixanta, el famós "retorn dels bruixots" de Pawels i Bergier. Es llegia als poetes beat i a Hermann Hesse amb el seu Sidharta sempre sublim, però la perla era, indiscutiblement, la música rock.

No hi havia massa artistes en aquella "invasió subtil", artesans, cercadors del qui sap que i desarrelats vocacionals com ara jo, molts, però en tot aquell viatge, el més fort i interessant que mai més hagi fet, ningú es va presentar com a poeta o pintor, potser n'estava ple, potser ho serien, però no anaven d'això. Potser la mateixa filosofia d'aquell moviment excloïa el fet d'anar d'alguna cosa.

A mi em va costar molt acceptar que m'havia de presentar davant del món amb alguna definició, perquè del que sentia que es tractava i realment ho vivia i encara, es travessar tota figuració i veure-hi més enllà. Amb aquest intent de no ser hi havia una espiritualitat latent i autogestionària. El mateix fenomen es repetia a les comunes de Barcelona i en els col·lectius freaks de ses illes.

L'any següent, recuperat mai cansat i sense escarmentar, vaig anar a Perú i Bolívia on vaig viure una intensa aventura pels rius amazònics amb una noia, rebel, bonica i fresca (amb tots els sentits), es deia Lina. Tampoc allà hi havien artistes entre els "duendes" hippies d'Amèrica del Sud i d'arreu, ningú deia que era de la raça dels inspirats o lletraferits; hi havia rockers, jazzeros i fins i tot cantejondistes de fusió, però artistes en el sentit clàssic, pintors i poetes que tinguessin clar que l'art era un camí, en vaig trobar, que jo recordi, un només i es deia Manuel i de segon cognom, Noriega, una salutació per a ell, i va publicar pels seus mitjans dos llibrets de poesia; i mentre vaig estar refugiat a la seva cabana-casa de Taray vaig dibuixar per "lo suave", el darrer d'aquests reculls de les seves lletres. I això va passar al Cuzco, Perú, i tan sols puc explicar el que a mi em va passar. Però això de l'Amazònia i el Tawantinsuyo ho faré, ho juro que ho faré, però més endavant.

Més tard, convivint sobretot amb bandes de poetes, malgrat sigui la pintura a on hagi bolcat més esforços, he pogut conèixer companys que, molt abans que jo sentís la crida, ells, ja feia anys que hi havien entrat. Però pel meu gust, els hi falta quelcom, s'enyora en ells un remot sabor per l'increïble. Generalment tenen una personalitat molt desenvolupada i aspiren naturalment a l'art, però, també a un bon comerç i a ser coneguts, cosa prou digne si no fos pels mètodes. Però, vaja, tornant al tema, no era freqüent la febre de l'art en aquells ambients. Per regla general, els que tenien una mica de sang a les venes vivien la diferencia contra aquella societat de feixistes casolans amb una fractura brusca i que es manifestava amb comportaments d'una divina vehemència que feien les delícies de les famílies que els hi tocava un d'aquests.

L'eròtica del poder és la més ignorant de les seduccions i la societat d'aquell temps, com la d'ara, buscava imitadors, seguidors i còmplices. Nosaltres li vam fer botifarra, però, era tanta la feina per desmuntar l'esmentada ferum, que si no s'hagués fet a base de cops de ma al cor mateix de les tradicions, encara estaríem sota els judicis dels patriarques del bigotet i les insígnies. Potser per això la gent que no feia cas no anaven d'artistes perquè l'obra eren ells mateixos.

A Goa es podia viure amb poc i bé

Hi havia festes, gent preciosa, mercats d'intercanvi, guinguetes al costat del mar i també molts personatges trencadors, individuals, egoistes com a tot arreu; filis de famílies que no els deixarien passar per un mal tràngol si ells mateixos no es mataben a base d'excessos.

Els que havien arribat fins allà era per quelcom, això es creien ells. No es podia anar demanant misericòrdia només perquè estiguessis entre un col·lectiu al que t'hi assemblaves. Aquell era un paradís pels forts, no anessis pas a molestar explicant que t'havien robat o que no et trobaves massa bé, segons com encara eren menys solidaris que els de l'ambaixada. Tothom tenia la seva odissea i millor no empenyar perquè encara et clissarien com un pesat i, fossis qui fossis, correria la superstició de que no semblaves merèixer d'estar entre els elegits. Els veritables bucaners supertramposos, escapats del neo-liberalisme calvinista, només pactaven amb un poder interessant.

Goa no era en el setanta set, un congrés humanitari de viatgers anarquistes. Goa, la Goa que vaig conèixer, intentava estar morena de gent "*guapa*" i sempre en trànsit espiritual a base de pensament màgic i les religions tradicionals.

Molts veneraven als seus gurus i molts també a l'únic que veneraven era a ells mateixos. Tanmateix, reconec que era un curiós fenomen, una migració pacífica, no massa millor que les de sempre, però pacífica.

Es movien pel planeta buscant llibertat i transcendència d'una manera deixada i elegant. Anaven instituint les seves reunions en llocs no envaïts pel progrés; Eivissa, Katmandú, Cuzco, Creta... n'eren uns quants d'aquests, avui, en el 2007, només són historia, però arreu dels mapes n'hi havien i encara irradien força. Regions que per la seva vibració es van convertir en les corts d' aquella tropa d'itinerants.

Més sobre la vida quotidiana dels viatgers hippies a Chapora-Mapusa, a Goa, en la federació Índia.

Haviem aconseguit uns fogons, una cuina portàtil a base de petroli que duia per marca "primus". tenir-la venia a dir que ja vivies allà. Era com el senyal de que volies ser un "goaní" adoptiu.

Ens llevàvem i després del "txa", els més addictes, iniciaven la confecció dels primers "xilums". Fer "canutos" ja s'havia convertit en una operació per a novells, els veterans feien com els *sadhus*, anaven vestits amb algun drap, descalços, escabellats, barbuts, prims i... per suposat, fumaven "xilums". Els més no esperaven ni el te. Bé, m'explico: el "xilum" és una eina per empassar fum, és a dir, fumar, que imita la forma d'una trompeteta curta i està feta o bé amb fusta, a voltes molt treballada i d'altres amb ceràmica; és l'instrument tradicional dels peregrins de Shiva per honorar per mitjà del *Txaras* fumat, amb àrab és el haixix, a la deïtat protectora d'ells.

També vull dir que, aquells meus companys, amb els quals vaig anar fins aquelles terres d'aquella manera tan brava, encara viuen tots tres. I haig d'afegir que l'estadística, quan recompta la meva generació no acostuma a ser tan generosa. Així d'implacable es va comportar el destí amb els filis de la desobediència. La revolució devora als seus fills.

La gent com sempre s'agrupava per nacionalitats, cosa que deixava una mica per sota el que la filosofia parlada donava per entès, però era així. Els catalans érem un d'aquests col·lectius. Bastants d'ells feien amb una inconstant regularitat Catalunya-Goa. Hivern a Goa, estiu a Eivissa. Aquesta era una de les combinatòries de més audiència. D'altres amb una vegada no es que en tinguessin prou però tornar no era fàcil. I d'altres, no s'ha d'oblidar, estaven quinze dies per l'Índia i quan tornaven havien d'anar al psicòleg.

Una de les persones amb la que vaig connectar de forma més remarcable, àdhuc diria que inoblidable en aquella aventura, va ser la Virgínia, a la qual em vaig trobar allà per casualitat i que va ser l'autora del meu rescat...

L'ambient d'aquelles colònies lúdiques era altament festiu, això no treia els drames propis d'una cultureta tan transgressora com la d'aquell nosaltres.

A la majoria els anava més o menys però, si es quedaven massa temps, l'Índia s'abalançava i ensenyava el *Kali-Yuga*.

Els problemes grossos començaven aproximadament als tres mesos de viatjar, fins llavors la velocitat de sortida i les pròpies reserves t'apartaven de sentir el pes d'aquella humanitat. Els europeus amb la meitat de la tensió per sobreviure que te aquella gent pararien bojós.

Jo dormia a sobre una estora de palla de la que un dia va sortir un escopí.

El meu coixí era la motxilla i un sac de niló blau de sintètica fibra el meu llençol i la meva manta, l'estança era gran. A les parets res; pels racons, petits altars de les nostres religions inventades. Una finestra, dunes i cocoters. Soroll de mar.

Mes de desembre, temperatura i clima calorós i benigne. Dormíem semi-junts, l'un aquí i l'altre allà. Ningú roncava encara.

No ens rentàvem massa, cada dia ens banyàvem en les aigües del mar aràbic, a un minut de la casa, i semblava haver-n'hi prou; menjàvem arròs bullit, mandarines i "*chapati*" el nom del pa àrab-hindi. Jo sempre arrossegava uns petits dolors en el ventre i una mica de febreta... quan fumava *txaras* encara era pitjor i el meu humor, com ja he dit, anava de baixa.

Només arribar a Goa vaig començar a anar de metge en metge, des dels clàssics que són com els d'aquí però amb menys recursos, fins a un ayurvédic que va ser el que més em va tractar. I també un de Barcelona que es va á compadir de la meva decadència i es deia Papitu, tenia la veu prima i l'havia trobat per l'Assumpta, una bonica infermera que em va localitzar per Goa. Aquella terra era un centre de reunió. Ja ens coneixíem des d'abans del viatge i de tornada vam seguir coincidint. Malgrat la bellesa també va tenir un embolic amb un microbi que la va tenir molt ocupada. Al Papitu el vaig anar tractant i força que el vaig conèixer.

L'ayurvédic va acabar dient-me que el clima tropical no m'anava bé, que faria bé en marxar i que si coneixia (a Goa oficialment son catòlics) a la "*black virgin of Montserrat*" l'hi resés. Em veien tan desanimat que una vegada, el pare metge, perquè el fill que era el que inicialment em tractava al veure que em mostrava tan incurable ja m'havia delegat, doncs el pare, allà mateix, a la consulta de fusta, palmeres i ventiladors, em va fer cantar, a duet amb ell "*si a tu ventana llega una paloma*" etc..

A vegades per sortir de tanta preocupació em feia el fort i feia plans per quan em curés donar la volta al món. però eren deliris, la realitat és que no me'n sortia. I així tot anava continuant, que és una de les especialitats del planeta donant voltes.

Anaven de festa en festa, els meus companys no em deixaven dormir amb els seus xivarris, i tot i que els comprenia, en el meu estat neuròtic que és l'estat habitual que acaba tenint un malalt quan veu que no s'arregla i ningú fa massa, em resultaven insuportables.

Jo allà era un contrast i s'evidenciava més i més que no hi havia de ser. M'hagués pogut curar jo mateix, duia els mateixos antibiòtics que em van receptar a l'hospital clínic un cop a Barcelona però no em vaig atrevir a automedicar-me i, a més a més, entre tanta cultureta naturista, els antibiòtics eren quasi sinònim de règim autoritari i, ni el metge ayurvédic (com és natural) em va dir mai de prendre'n. I el Papitu, doctor de la veu prima. tampoc.

Estava feble però em movia. Per fi d'any es va organitzar un "*party*" a Anguna beach que va reunir més d'un miler de desarrelats d'ocasió. Recordo que al moment d'arribar vam tenir la sensació d'una forta jerarquització concèntrica; en la perifèria s'hi posaven el nous i a mida que s'avançava cap al centre s'hi trobaven els "enterats". Se'ls detectava per la seva seguretat i manera de vestir, cabells sempre llarguíssims, bruns de pell i fosos amb el país i les circumstàncies. Anys més tard descobriríem, perplexes, que la pell, com tot, té memòria i que les lesions per excés de raig UVA poden ser gravíssimes. Però això passava abans de Ttxernòbil i el forat de la capa d'ozó no era notícia. Llavors la prioritat era la revolució dels valors i la medecina preventiva estava tan difuminada encara com els moviments d'alliberació gai-lesbiana que, per cert, allà no vaig detectar. Els esforços passaven per assumir que havíem

arribat a la fi del nostre món i haver de transformar-se per dins perquè per fora, hi havia el mateix que en el temps dels apòstols: burgesos rics i la trista llei de la merda.

Un dia, fent neteja del meu racó, en aixecar la petita estora de palla que em servia per aïllar-me psicològicament del puto terra hi vaig trobar un escorpí, un escorpí indi (són més grans)... Les serps i escorpins, com a tòtem, m'agraden però si descobreixes que comparteixes el llit amb un d'ells, us asseguro que fa trontollar la fe en l'infern.

Una altra nit van arribar tots ells en àcid, els de la casa vull dir, i la Virgínia també i em sembla que aquell va ser el moment en que ella va comprendre que s'ha m'havia d'ajudar. A partir d'aquí va haver-hi un canvi.

La Virgínia havia anat a Goa per trobar-se amb un amic amb el que tenia una relació i, al veure que jo amb els companys que havia viatjat ja no hi feia res, em va proposar d'anar amb ella a on vivia, amb el Toni, el seu amic.

El lloc era Baga, poblet no lluny de Mapusa i Chapora i també de Goa, a l'Índia tropical.

L'aventura d'ells dos s'acabava i ella tornava a Barcelona. Com que duia diners per si hagués decidit quedar-se, em va oferir de pagar-me el bitllet d'avió i volar amb ella fins a París i després fins a casa. M'ho vaig prendre amb una certa filosofia naturalista però en realitat; estava salvat!

Si el que vaig viure en aquell intens i terrible mes, en el trànsit del setanta set al setanta vuit en comptes de Goa hagués sigut en algun altre lloc més solitari, no hagués trobat ni tanta insolència prepotent dels freaks ni tampoc a la Virgínia. Goa era la cita per a molts dels que anaven a l'Índia i les connexions també eren allà més fàcils. Es veien els anuncis de les companyies aèries oferint els seus viatges a on fos i també els rètols dels metges enganxats a les palmeres, anunciant els serveis per a la peluda clientela emmalaltida. No hi havien neons encara però aquell món catòlic-hinduista vivia ja des de feia deu anys de la metafísica hedonista.

Però encara faltava perquè tot s'aclarís. Aturar un projecte com en el que estàvem pujats no es feia prement un botó, com molt bé i cruel m'havia advertit la jerarquia catalana de la barretina goaní que senyorejava pels "*partys*" des del principi del món hippi, jo estava afectat de "catalanitis" Amb la meva barba i els meus pantalons curts (mai vaig imitar els vestits a la moda), la meva primor i el meu neguit, seguia allà, aguantant la metamorfosi en aquell paradís en paradoxa.

Algunes reflexions

Al costat d'on en Toni havia aconseguit llogar la seva cabana, a Baga, al costat mateix hi vivia una dona índia, molt negra de pell, que estava enfollida; cridava i gemegava sola constantment.

El lloc no era tan súper com el de Chapora, vull dir que la caseta que els meus amics havien llogat i que la Fina i jo també vam habitar quan ens vam reunir, era realment bonica; Aquesta estava més lluny del mar i en canvi tenia un riu

a prop. Allà estava jo, quasi sempre sol perquè la Virgínia i en Toni feien la seva vida d'amics de veritat. Però per a mi va ser un descans haver-me apartat de la casa d'abans i pels de la casa d'abans segur que també un descans que jo no hi fos. Estàvem esgotats mútuament. Ells tenien un viatge i jo un altre. A mi m'havia passat el que ells tenien sempre tanta por que els passes.

El Fernando, recuperat de les seves amebes nepaleses, cada vegada lluïa més excels; la Montse amb la seva follia de gnom, seguia esverant i divertint als de la casa aquella; la Fina, la meva amiga, sempre amb una mica de crisi existencial, encara se la veia força bé, després, dins el mateix viatge va tenir una forta crisi però se'n va sortir. I no sé que ha sigut dels altres que vam anar coneixent al llarg d'aquella ruta. Pocs anys després va sorgir la SIDA i va segar moltes vides i trencar moltes conductes. L'amor lliure va ser la més afectada. A mitjans dels anys vuitanta, les antigues idees es van esfondrar i les onades que es van anar rellevant, el punk va ser la més intensa, va tenir també els seus cinc minuts de glòria. Tot deixa quelcom, l'únic que roman és el canvi. ho van escriure els antics i nosaltres hem fet bé en no oblidar-ho. La nostra generació va desemmascarar un món que vivia en un pacte de silenci; la gent fins el temps d'aquesta rebel·lió tenia el subconscient prohibit i acceptava costums molt per sota de les seves possibilitats; nosaltres vam dir prou i cadascú ho va fer com va poder. Només per això ja valia la pena d'haver vingut a la vida en un planeta tan bonic, però en una societat tan mesquina.

Retornem a Goa perquè encara queden coses que van passar i van ser veritat en aquell moment.

En aquella terra quasi no es veia cap uniforme, semblava que la llei fos el sentit comú en la seva expressió més directa. El lloc era ideal, bones temperatures, no massa gent i l'economia índia, àdhuc per a les nostres ibèriques butxaques, molt assequible.

Malgrat les drogues, les llegendes i d'aquell inconscient col·lectiu inflat a base de mites i supersticions no religioses, el que més triomfava era el sentit comú, és a dir, que aquella gent tan preciosa a la que em va tocar d'assemblar-m'hi m'agradés o no, ni trencaven els seus passaports, ni abusaven de les seves divises, ni tampoc es feien "shadus" absoluts, perquè, en realitat, ningú ho era; s'anaven fent a ells mateixos sota aquell cel nou i a sobre aquella terra tan antiga i anaven fent bossa per quan la joventut els abandonés. I encara que hi havia gent que de veritat intentava transgredir els seus orígens canviant els seus referents per les costums mil·lenàries que havien aturat al mateix Alexandre (el més gran heroi de la cultura occidental i amb tota seguretat un criminal), a la llarga tornaven a qualsevol país que fos el seu a la recerca de les seves arrels de la mateixa manera que havien anat fins allà per perdre-les. Però això és una generalització, doncs es veien bastants casos de gent bastant més enllà dels seus límits i que feia basarda d'imaginar el que els passaria. Jo segurament donava aquesta impressió.

Hi havia gent que s'hi volia quedar i alguns ho aconseguien

Entre anar i tornar, en moltes ocasions podien passar anys o mai mes. I si no eren anys allà eren anys influenciats per haver estat allà. A les seves ciutats d'origen, els viatgers quan tornaven, persistien en el viatge interior que no els abandonava ni que ells volguessin. Se'ls veia, com a mi mateix, regatejant pel preu d'unes sabates o jaient a qualsevulla banda com havien vist fer amb tota naturalitat en aquelles ciutats ja després tan llunyanes, en definitiva resistint sense passar pel tub de la boca oberta que s'ho empassa tot.

No sempre, el donar-se'n compta de que l'aventura periclitava, procedia d'un atac de lucidesa, a molts els feia falta bastant més que el seny per saber que ja n'hi havia prou. Coses com aquestes passaven en les vides exagerades dels que persistien, a voltes malaltia, presó o brots de vida paral·lela impossible de concretar. A la fi, desenganyats, tornaven per dins i per fora i tot el somiat, al cap de molt, només els feia somriure.

Ens repugnava el que tots els sers humans diuen que els repugna, la mentida social. Sabíem que anar fins tan lluny per conrear aquesta repugnància es faria poques vegades. Com ja he dit, n'hi han que encara no han parat d'anar i venir. Hi havia també una mica de racisme, tot sigui dit; sinó entre els occidentals, cosa que s'hauria d'analitzar, sí entre aquests i els asiàtics, però això tothom ho sap, és un mal endèmic en els blancs. Reconec però que era una temptació, doncs, la persecució econòmica a la que ens tenien sotmesos com a portadors d'una incerta "pasta" donava per a misèries com aquesta per les dues bandes. Els robatoris, les estafes i els mals rotllos en general, majoritàriament, corrien a càrrec dels blancs entre els blancs i els indis es conformaven amb el cobrament d'impostos d'impossible definició.

Volien ser guerrers de l'energia i orgullosos portadors d'un tipus de llibertat prohibida; intentadors del perquè d'ells mateixos i a voltes no se'ls podia ni dirigir la paraula i a voltes t'enamoraven.

I això era el que jo sentia a Goa, mentre el cap d'any del setanta-vuit esclatava en forma de focs d'artifici per entre les festes i festasses, per sota del melic de les noies sempre dels altres, per entre la disfressa manierista dels hippies professionals, al voltant dels santons decoratius de l'Índia vèdica, de l'egoisme irresponsable dels que havien fugit de l'egoisme responsable, de mi mateix, decebut i vençut, com si la campanya d'Índia s'esmicoles com la granalla després d'esperar-la com un cristall.

Més enllà de la reflexió i més enllà de la ràbia

Sí, vaig sobreviure, d'altres van morir; molts van morir, no allà precisament però sí al llarg de la seva carrera contra els límits. De fet ha mort més gent en aquesta guerra dolça que en la freda, a mort més gent buscant-se a ells mateixos, fos a Katmandú o abandonats a qualsevol cambra, que en les barricades del seixanta vuit o en les vagues salvatges contra la dictadura, però què dic?, ho separo perquè ho comparo però era el mateix; sempre la mateixa lluita i sempre també la presència dels llestos i la dels ingenus, com un culte dualista, com una religió antropòfaga, com un sempre és igual o com deien no

sé quins "clowns" de la tele en blanc i negra: "*siempre que pasa igual sucede lo mismo*".

Vaig explicant les coses d'aquell viatge però també hi ha episodis tan dolorosos que per explicar-los no sé ni per on començar. A més a més, el sentit d'aquest escrit no és la compassió, ni tan sols la budista que ara resulta que és la millor, sinó el sentit crític. La meva història potser servirà de fons per a la pròpia de qui sigui.

He escrit tot aquest cartipàs sense consultar ni un sol cop el diari de viatge que llavors vaig fer. El tinc, hi ha allà la meua lletra i les coses que em passaven estan escrites; els dibuixos hi son i tot el neguit també, sense excloure l'esperança pel món nou i el càstig del vell; però això que llegeixes, esta escrit de memòria, com si fos un evangelista maldestra d'aquell grup de profetes errants. I del que havia de ser l'escala vivent vers el cel del futur quasi que només es va quedar en el rotllet d'una generació que no li agradava l'anterior. Però tan se val, els nostres avis van morir també d'un excés de veritat als fronts de la guerra, defensant una república que no sempre va ser popular; sí, contra la conjura feixista, sí contra els setanta mil camises negres que va enviar l'italià, no vull dir el nom, per socarrimar la nostre llibertat. Els nostres avis van morir rebentats per les bombes dels revoltats. I entre els nacional catòlics i els nacional socialistes ens van deixar sense terra i en el cas de Catalunya, sense paraula.

I com el sentit no estava enlloc, potser tal vegada el trobaríem en el més impensat de l'Índia, potser per això hi vam anar, per si fèiem sort i veiem quelcom. O potser ho trobaríem en els viatges àcids de la nostra estimada LSD, o en els amors improvisats i sovint tragicòmics dels que creiem viure'n la quinta essència per acabar amb les cadenes del matrimoni esclau. No se sap; és tot amb una mica de no res el que a la fi fa somriure.

Últims dies a Chapora beach

I vaig tornar a Chapora, la platja del fort colonial, la de la casa bonica i on per darrer cop vaig trobar als amics amb els que havia començat el viatge, vaig tornar però ja directe per marxar, per marxar de l'Índia, a la que ens havia costat tant d'arribar.

Una anècdota

Estava a Calangute amb el "Papitu" i em deia: potser si fumessis "ganga" (herba, marihuana volem dir que es diu igual que el riu sagrat) et tranquil·litzaries una mica. Però no ho podia fer, mira que és trist però encara em sensibilitzava més i notava més el mal. però a Goa, en aquell temps, era impensable que la "ganga" no anés bé. Ja m'hagués agradat però hi ha coses que ni em sortilegis funcionen. I de tot això parlàvem els dos en un bar d'aquests de canyes i tamborets i, de sobte, entra un noi negre i el "Papitu" es queda parat i em diu; deixa'm les sabates (anava descalç), se les posa i va directa a emprendre al noi negre; s'emboiquen en una baralla de cops i se'ls emporten a una comissaria (n'hi havia a la fi), jo em quedo esperant i sense sabates i al cap d'una estona, bona i llarga, els veig als dos que venen de lluny, parlant, com si no els hagués passat res. El motiu de la baralla era una

juguesca a base d'alguna substància i que el xicot tropical li havia venut en el "Papitu" i o era molt dolenta o no era res. Però, com denunciar una cosa així? Potser era aquesta la raó per la que tornaven parlant? Traficar amb drogues era una de les maneres predilectes de mal guanyar-se la vida. Això sí, tot hom tenia el seu guru.

A rive derci Goa

Doncs això, que vaig tornar a Chapora, a la casa preciosa on els meus companys seguien fent les seves vacances sagrades; vaig recollir les meves quatre coses, el llibre de propaganda comunista, el cademat en forma de búfal, el meu no sé què i el meu no sé quantus, el sac de dormir, suat i contaminat que em vaig vendré en l'hotelot de Bombay el dia que vam volar, ho vaig posar a dins de la motxilla de les que ja no en queden, agafí la robeta i m'acomiadà. La Virgínia em salvava de tanta ximpleria. La Fina, afectada per la meva dissort, va venir amb nosaltres fins a Bombay, que esta aviat dit. Érem la Virgínia, la Fina, el Toni i jo.

A Chapora, prop de Mapusa, al sud de Panjim, la capital, s'hi quedaven el Fernando i la Montse junt amb un miler llarg de hippiosos que seguien la seva conga feliç. El Fernando, flipat amb el seu procés de periodista d'avantguarda, comprenent l'inútil que era tot i, la Montse, endavant les atxes, buscant els límits de la seva cridanera bogeria. Adéu de veritat i no per sempre al castell negre, ombrejador de la colònia fantasma i, adéu, a l'ultraparadisíac llac d'Arambole que no vaig veure mai i adéu a tota la callada i tranquil·la majoria silenciosa tipus viatjador que sense molestar tampoc deien massa.

Vam agafar un vaixell i ens va dur fins a Bombay.

Les coses comencen d'una manera, creixen, es transformen i acaben com mai s'hagués pogut imaginar ni l'oracle més inspirat.

Ara a dalt del vaixell, salpant del port de Panjim, la Fina i jo, com els bons amics que érem, combinàvem la mar de bé amb el Toni i la Virgínia, una parella que no havia pogut ser.

Eren tres dies de travessia fins Bombay. I el vaixell s'apropava a les poblacions per recollir persones i coses. Eren petits pobles i no tenien escullera. Les barcasses a rem, arribaven fins el vaixell i pujaven els passatgers per l'escala que els llençaven. No ho havia vist mai.

Vivíem a coberta, el temps en aquell tros de món ens ho permetia; ens vam fer uns racons el més "monos" possible i estàvem bé. El capità per les tardes, organitzava bingos als que no vam jugar, per a mi va ser la primera vegada que escoltava aquesta paraula que encara no he practicat. Els viatgers érem de tota mena i alguns de la tribu nostra; recordo a un que era la viva imatge de la contemplació inabastable però al mateix temps també el veia capaç. de tot; un altre llegia Krishna Murti, jo els observava, pensava i fumava "vidhis", fulles de patata en forma de petits caliquenyos semi-tòxics.

Bombay

Bombay és més que una gran ciutat, és la capital de l'Índia de l'oest. L'altre és Calcuta a Bengala i els oficis es fan a Delhi, però, per a mi, Bombay era la porta de sortida del gran viatge.

Recordo l'arc triomfal dedicat a l'emperadriu Victoria, reina predilecta dels anglesos i sobirana imposada pels conqueridors a una Índia que no li quedava més remei. Els anglesos van fer com els romans, però sense tanta persistència, van estar-hi dos cents anys i escaig i van fer atrocitats i escaig, ponts i camins; hi van deixar-hi la llengua, el ferrocarril i bastant mal record. Gandhi sorgeix com un fènix de les cendres de la vella Índia i amb la seva sang neteja la cara dels tres móns: l'hinduisme, l'islam i el cristianisme militar. Per descomptat que el van matar.

Entràvem per la "porta de l'Índia" i Bombay era un laberint per les nostres ments acostumades a la pau egoista de les palmeres. Barcelona i Bombay es podrien casar amb això que fan els alcaldes que es pensen que les ciutats són les seves filles del temps del bronze; ho podrien fer, són igual d'histèriques.

A la pensió on estàvem, compraven tot el que els viatgers deixaven quan acabàvem el viatge: sacs de dormir, motxilles... el que fos. Aquella pensió era una estança gran, dividida per tabics de fullola que no arribaven al sostre. Es sentia tot, l'amor i l'odi, els roncs i les converses. De veritat que els viatgers d'aquella mena fèiem renúncia de moltes coses, entre elles la privacitat; potser per això es tornaven tan individualistes?

Allà, la Fina i jo teníem un racó i la Virgínia i en Toni un altre. Tots ens acomiadàvem. En Toni continuava la seva aventura vers Austràlia i la Fina es quedaria a l'Índia uns mesos més. La Virgínia i jo, pocs dies després, volaríem fins a París. Sort d'ella, a mi quasi se'm havia acabat el no sé què, àdhuc els calés, de tant esperar la curació inabastable. Per més pregaries a la "moreneta" i píndoles subliminals no feia net. Un metge em deia que tenia un cuc i un altre ves a saber; total que no ni ha res pitjor que estar en mans dels metges i això, a l'Índia, encara és més deliri.

La Fina i jo abraçats pela carrers de la megàpolis

Entre vagabunds i tristesa jo em sentia morir. El cas és, però, que han passat trenta anys.

L'última nit em vaig llençar als seus braços. Encara estàvem d'humor. El déu de l'erotisme no ens abandona així com així. La Fina, ella, sorpresa i amatent em va acceptar. No la retrobaria fins sis mesos després.

Dels quatre que hi vàrem anar des de Barcelona va ser la que més hi va estar i, a partir de llavors fins a la tornada, no li va ser gens fàcil. Aquella manera de viatjar, realment, costava molt cara... però l'aventura amb nosaltres mateixos n'era la responsable.

Llavors ja feia deu anys del maig del seixanta vuit i la revolució havia quedat desplaçada, podia ser una necessitat social, sens dubte i així ho penso encara, però calien més fronts. El veritable viatge, pensàvem, sentíem i encara ho crec, és a dins i el que a fora passa, balla amb un mateix la dansa del Karma.

En aquells temps nostres es podia anar fins Katmandú o votar trostkisme, fer-te del culte més a la teva que trobessis o senzillament res, però una cosa compartíem, i no només els agosarats sense fronteres. sinó la majoria, silenciosa o no. La nostra generació no va ser la més forta però sí la més agosarada. No volíem ser com els que ens havien precedit, no com els pares, no com els mestres, no com els d'abans. Ells eren els de les guerres mundials i el colonialisme, l'església era la Roma de les croades i la inquisició, els estats, les presons dels pobles; el pensament antic, una bufetada a la llibertat i el nostre amor es deia "no gràcies" nosaltres no volem ser així.

I adéu

La Fina, allà es va quedar, la meva amiga, a Bombay del Maharashtra. I amb una faldilla pujada fins les sines, descalça en la ciutat dels pobres, sense res més que ella mateixa es va quedar, al bell mig de la gran Índia, al costat dels seus i els meus amics que retrobaria a Goa, on va tornar.

"Els meus amics" és un nom que no sé si s'escau a aquelles reunions que fèiem, no tan sols en els viatges sinó també en les comunes, a les ciutats o a les muntanyes i en els cercles antifeixistes. Potser col·legues o camarades, o companys, com es prefereixi, però amics? De veritat que penso que l'amistat és una energia més bona encara que l'amor matrimonial i no tothom esta cridat a sentir-la. Hi ha coses en aquesta vida que la gent normal es pensa que només són pels nens. L'amistat és pels cors grans i no pels que diuen que no és seriós, Tots aquests poden anar disfressats del que el seu temps els hagi marcat però, només son la roba que es posen i per dins la mateixa cosa de sempre i prou. En resumides, una gran por i l'egoisme en el que tàcitament estan d'acord.

Aquell vol que la Virgínia i jo vam agafar, tampoc va ser el botó que ens teletransportés fins a casa. Això m'havien dit aquells catalans a Goa que semblaven maharajas del consolat de mar. Pocasoltes i lúcids van donar en el clau però, la martellada del destí, a mi, em va deixar més que reblat.

Bombay-Karachi; Karachi-el Caire; el Caire-Atenes; Átenes-París. El sol sortint i nosaltres puja que baixa. El sol sortint dues vegades i nosaltres a París per fi. París, en aquell cas, la porta de Barcelona. Aquell París que m'havia vist i em veuria encara de tantes maneres en anys d'abans i de després, també em va tenir en la perplexitat de la retirada incondicional de la meva "*gran armé*", desmantellada i rovellada per una bessonada d'allò més insistent: la malaltia i el desànim. Quan es viatja, que la meitat del temps s'estigui malalt és una mica massa.

A l'estació de Franca barcelonesa la meva família m'esperava. I entre nervis destrossats i fatiga de la grossa, vaig presentar a la Virgínia com vaig poder i vaig haver de fer el que feia molts anys que no em passava: anar les primeres setmanes a casa d'ells. La petita xarxa de comunes-casa en la que em movia abans de marxar quatre mesos enrera estava tan d'un altra manera que no hi havia lloc per a un soldat caigut; aquesta era una de les nafres...

Barcelona com Goa es mostrava amb la mateixa incapacitat. El "moviment" només era pels magnífics.

Per a mi, un ideòleg de l'autosuficiència, allà, al mig d'aquells meus que m'havien dit i avisat fins l'exhauriment que si la vida que portava...que si aquests viatges... que si fes el favor... que si aquests cabells son massa llargs... doncs que era forca contradictori que era una paraula, aquesta, que ens agradava molt.

Epíleg i colofó

Certament que aquell viatge va ser un pal pels meus conceptes i mai més vaig tornar a ser el mateix, però ho vaig assimilar. Aquella crisi va enderrocar l'antic Joan i va deixar, aproximadament, el que va poder i el que calia; es va emportar moltes coses però no va poder amb la llibertat somiada i el mateix afany pels viatges encara va continuar.

No va ser fins dos anys més tard, a la selva de l'Amazones que vaig decidir canviar la motxilla i el sac de dormir pels pinzells i la ploma. Allà, a Bolívia, a Trinidad, una ciutat envoltada de jungla i sense carreteres, vaig rebre la "revelació". Va ser després d'una forta desfeta sentimental i també de salut. Havia estimat una noia que pocs dies abans del viatge havia conegut. A la terrassa del bar Zurich ens va reconèixer quan preparàvem el viatge, va demanar de venir i ho va fer. Ja en el Perú, "enrotllats" com estàvem, ella primer i jo a resultes, vam agafar una hepatitis d'aquestes de la mala vida i menys mal que encara no hi havia la SIDA.

Després de viatjar junts i sols durant quatre mesos, ens vam separar. Em vaig quedar molt trasbalsat i en la meua solitud sense nord, desencisat, em va venir; refugia't en l'art!, fes com aquells pintors lliurats; la pintura no et fallarà, ella segur que no et deixa. I més tard vaig tenir fills, es deien poesia, escultura, fotografia i dansa fins i tot.

I amb aquella noia que llavors em va deixar dues vegades, una allà i un altre aquí, ara, com son les coses!, després de vint-i-sis hem tingut una recaiguda sense microbis. Ella diu que a Amèrica del Sud va passar de mi perquè estava insuportable amb el rotllo de la malaltia i etc., ja ho veieu com som. Aquella hepatitis selvàtica no va donar ni tanta neurosi ni tant perill com la salmonel·la de l'Índia però aquesta vegada va haver-hi hospital i tot. O sigui que convindreu amb mi que em convenia deixar de viatjar (d'aquella manera), i ja esta, després de tant de temps els delictes prescriuen. La misteriosa llei de l'etern retorn, em té i em posseeix. Tornarà a passar el mateix o ens faltará temps per la grandesa de les nostres edats? Es produirà un reconeixement per ambdues bandes? Estem en això mentre escric això.

Amb la Fina vam tornar a coincidir a Menorca, a on els adeptes de la germandat del no gaire hi teníem un dels quarters generals. La colla passigolla aquella que jo tractava, havia llogat una casa predi entre Aló i Son Bou que n'hi deien Deia nou i també Sta. Vitòria, però aquest nom no el volíem. Resulta que era d'un marquès, madrileny d'adopció que ens ho va deixar molt barat perquè simpatitzava amb "naltros" màgicament. Ens costava dues mil pessetes de l'època, ara serien uns dos cents euros i era una masia amb terres. Érem deu, dotze, a voltes més i a vegades jo sol, com un hivern que el vaig passar amb

les vaques i la tramuntana. A vegades també hi havien dos, cinc o qualsevulla quantitat de rebuts sense pagar que algú havia de resoldre i no vull dir qui. Era una cultura molt irresponsable i aquí estava també la seva gràcia. Per entrar-hi bé s'havia de donar tot i no esperar res, però, ull!, si no entenies no et volien; era una mena de secta sense caps i tot fent una mica de broma, també sense peus. Érem uns desarrelats i ens agradava de ser-ho. Allà dalt, un dels racons més solitaris de Menorca, si així es volia, podien passar les setmanes entre les pedres i el cel, tramuntana i mar per dins, només un mateix, amb prou feines amb un petit transistor sintonitzàvem radio Alger.

El Fernando, el nostre periodista alternatiu, també menorquí de bufanda, com nosaltres, encara va venir, l'any següent, en aquest viatge que ja he dit de Amèrica de Sud. Després va anar canviant poc a poc de vida, sempre lligat a la lletra ràpida es va anar fent cada vegada més editorial i es va casar, em sembla; jo el vaig trobar fa uns anys, feia bona pinta i passejava el seu gos per l'Eixample

La Montse, la freak bogeta que animava i desesperava a les províncies per on passava, va tornar i tornar a l'Índia, Amb ella vaig coincidir més del que era de preveure. Tot i el seu caràcter esvalotat era la més underground, i malgrat tot ha seguit vivint i sent qui era. Fa de traductora.

La Fina, per fi, va aconseguir d'acabar els estudis d'infermeria que és en l'àmbit en que ens havíem conegut. Va ser per mitja. d'una amiga que ens va presentar, es deia Coral, ja no és viva. La Coral, va ser la que ens va presentar a aquell grup de noies que vivien juntes a la vora del parc Güell i que es van aparellar amb dos dels meus amics, entre elles la Fina que viu a Manlleu i al meu entendre segueix sent una gran persona,

Totes aquestes aventures van ser gestades des del pis del carrer Bailen que anava a nom meu i això no em generava precisament massa tranquil·litat; però llogar-lo va ser sonadíssim i va representar com una conquesta en l'època aquella de la transició. El que ens va llogar la casa era un franquista amb el retrat del fùhrer gallec penjat en el despatx i nosaltres, els tres que hi vam anar, peluts a més no poder amb collarets i arracades... i ell, vinga, a contar la pasta. Semblava un tros de "Hair", una mena d'òpera rock a la catalana; semblava la fi d'aquell tipus de gent però he descobert que són una tribu també, com ara nosaltres, però ells dedicats precisament a la contrària i s'ho van passant de pares a fills.

I en fi, unes coses porten a les altres, com aquest mateix escrit que ves a saber a on em portarà, però jo l'he fet per celebrar i recordar el que nosaltres vam voler ser i també una mica per a mi, una mica pels temps aquells, un tros perquè se sàpiga i sobretot per res. Boom Shankar!

Fi

PS El que he escrit aquí és rigorosament cert dins el meu RECORD.
Barcelona, novembre 2007 (repassat a l'agost del 2009)

Edita la web sense nom <http://www.lwsn.net/> Barcelona, febrer 2011, per cortesia de Joan Vinuesa Baliu.

Nota de l'editor: les il·lustracions són del diari de viatge de Joan Vinuesa Baliu

Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya de Creative Commons](#)